

TERESA DAWSON

*Bărbatul
renegat*

Traducerea și adaptarea în limba română de

BRÂNDUȘA CARMEN BORZA.

ALCRIS

Capitolul 1

— Sunt fiul lui Creighton Dorning, spuse bărbatul de la ușă, ca și cum ar fi vrut s-o înfrunte pe Andrea, dacă aceasta l-ar fi contrazis. Am venit pentru testament.

Jason! Andrea McKinley îi întâlni privirile căprui și rămase fără cuvinte. Ultima oară când îl văzuse fusese o puștoaică de cincisprezece ani, îndrăgostită până peste urechi de el. Dar asta se întâmpla cu zece ani în urmă, iar Jason n-o mai recunoștea. Devenise femeie.

Acesta îi aruncă doar o privire nerăbdătoare și întrebă strângând din buze:

— Pot să intru?

— Desigur, răspunse ea făcându-i loc să intre în hol. Îmi pare rău că n-am putut să vă contactăm din timp pentru funeralii. Moartea tatălui dumneavoastră a survenit pe neașteptate și ne-a prins total nepregătiți. Nu

știam ce să facem mai întâi. Ei, continuă ea frecându-și nervos brațele, probabil vreți să-l întâlniți pe fratele dumneavoastră.

– N-aș spune.

Jason nu se schimbase prea mult. Andrea îl studie pe furis. Tenul lui bronzat părea același. Doar puțin mai maturizat. Ridurile de la colțurile ochilor dovedeau că era o persoană care obișnuia să zâmbească des. Oricum, dacă l-ar fi întâlnit pe stradă, Andrea l-ar fi recunoscut.

– E în bibliotecă, spuse ea conducându-l spre capătul holului. Îl așteptam pe avocatul tatălui dumneavoastră. Robert, a sosit fratele tău.

– Jason? întrebă Robert ridicând privirile de pe biroul tatălui său. Nu știam că vei sosi. Ce mai faci, Jason? Nu ne-am văzut de mult timp. Cât s-au făcut – șase, șapte ani?

Jason ignoră mâna întinsă a fratelui său. Robert se retrase stânjenit.

– Îmi pare rău, continuă el, n-am reușit să dăm de tine la timp. Am sunat la vechea ta adresă, dar telefonul a fost deconectat.

– Hmmm... mă impresionează grija ta. Având în vedere împreriurările...

Robert se crispă și încercă vizibil să se calmeze. Acuzațiile sarcastice ale lui Jason îl dureau. Dar Andrea

bănuia că Jason avea motive întemeiate să se comporte așa. Dacă ar fi vrut cu adevărat, Robert ar fi putut să-și găsească fratele la timp.

— De ce nu șezi? întrebă Robert făcând semn spre un scaun tapițat cu piele. Avocatul trebuie să sosească în câteva minute. Dacă nu te superi, am câteva treburi de rezolvat.

Fără să mai aștepte răspunsul fratelui său, Robert își puse ochelarii pe nas și începu să studieze niște acte pe care le împrăștiase pe birou.

Asta era. Andrea îi privi pe cei doi frați care nu se mai văzuseră de zece ani de zile. Era evident că în afară de un schimb banal de vorbe de circumstanță, cei doi frați nu erau în stare să comunice.

Robert era cel mai mare și cel mai frumos. Semăna mult cu Elizabeth Dorning, nobila sa mamă, care murise cu câțiva ani în urmă.

Jason semăna cu tatăl său. Avea tenul mai închis la culoare și gura foarte mare, cu buze subțiri. De mic emanase o sexualitate aproape animalică.

Menajera familiei Dorning obișnuia să-l numească „copilul făcut din dragoste”, dar Andrea se întreba cât adevăr stătea în expresia aceea. Roberta Carter, secretara biroului Creighton Dorning, deranjase multe persoane atunci când rămăsese însărcinată cu șeful său.

Toți fuseseră convingși că aceea fusese o manevră pentru a-l păstra pe omul iubit cu care avusese doar o aventură scurtă.

Creighton Dorning nu căzuse în capcană, dar își asumase responsabilitatea creșterii copilului și îl recunoscuse. Jason era fiul său. Chiar îl adusese acasă și-l prezentase glacialei Elizabeth Dorning. În acel an Andrea împlinise cincisprezece ani.

– Ce-i cu biletul ăsta?

– Poftim? întrebă Andrea smulsă din gândurile ei. Ce m-ai întrebat, Robert?

– Întrebam de biletul ăsta de la Janice Pantonne, spuse el fluturând în aer o bucată de hârtie bej. „Ne pare rău că nu puteți veni la petrecerea aniversară de sâmbătă, dar vă înțelegem. Așteptăm vești de la Andrea.”

– Le-am spus că nu putem veni pentru că a murit tatăl tău, explică ea.

– Totuși, trebuia să ajungem la petrecerea lui Albert Pantonne ca să încheiem o afacere.

Robert își scoase ochelarii de la ochi și-i puse pe birou, masându-și rădăcina nasului. Pe figura sa se citea îndurerarea și grijile pe care și le făcuse în ultimele două săptămâni, de când murise tatăl său. Fusese nevoit să rezolve niște probleme ivite la firmă, să se ocupe de funeralii, să răspundă la o mulțime de întrebări, și să facă față bârfelor.

– Atunci o pot suna pe Janice ca să-i spun că venim, sugeră Andrea luându-i biletul din mână. Poate îți va face bine o mică pauză.

– Da, zâmbi Robert obosit. Mulțumesc, draga mea.

– Ești secretara lui Robert? Întrebă Jason care îi privise pe cei doi într-o tăcere ostilă.

– Nu, domnule Dorning, răspunse Andrea liniștit. Nu sunt secretara fratelui dumneavoastră.

Jason o privi cu interes din cap până-n picioare. O clipă Andreei i se păru că o recunoscuse, dar zâmbetul lui cinic o făcu să creadă altceva.

– Norocul lui Robert, șopti Jason.

Deși era un compliment, Andrea se simți foarte prost. Privirile lui Jason i se păreau stânjenitoare.

– Cred că nu mă mai recunoașteți, domnule Dorning, spuse ea. Tatăl meu a fost...

Clopoțelul de la ușă sună întrerupând-o.

– Iertați-mă, spuse ea ieșind din încăpere.

Era o femeie obișnuită, înaltă, brunetă, cu părul bine strâns în coadă. Ochii ei albaștri nu suscitau un interes anume, iar trăsăturile, deși plăcute, erau totuși banale. Toată viața se străduise să fie o femeie plăcută și nu una excitantă. În orice caz, pentru o clipă, interesul lui Jason îi stârni o curiozitate ciudată, pe care nu și-o putea explica.

– Domnule Carpezzi, îl întâmpină Andrea pe bătrânul avocat al familiei, deschizându-i ușa. Vă așteptam. Îmi dați haina, vă rog?

– Mulțumesc, Andrea, spuse bărbatul aruncându-i o privire curioasă. Arăți altfel azi, draga mea. Ți-ai făcut ceva la păr?

– Nu, spuse ea conducându-l spre bibliotecă, sunt aceeași ca-ntotdeauna. Vincent Carpezzi, el este Jason Dorning, fiul cel mic al domnului Creighton Dorning.

– Da, știu. Mi-am permis să-l chem pentru că este menționat în testament. Îmi pare bine de cunoștință. Tatăl vostru a insistat să luați toți parte la testament.

– Toți? întrebă Jason curios. Mai există vreun copil din flori pe care nu-l cunosc?

Andrea era curioasă să afle ce voia avocatul să spună prin expresia „a lua parte la testament”.

– Robert Dorning, Jason Dorning și Andrea McKinley, spuse Vincent Carpezzi. O considera pe Andrea ca făcând parte din familie, deși n-a trăit destul cât s-o vadă căsătorită cu fiul său.

– McKinley? întrebă Jason întorcându-se spre Andrea. Andy, tu ești?

Surprinderea din tonul lui exprima mai degrabă plăcere. De data asta Jason o privi altfel, evaluând schimbările care se produsese în Andrea.

– Cât ai crescut, Dumnezeule! continuă Jason uimit. Să fiu al naibii dacă te-am recunoscut!

– N-ai fi primul, spuse Andrea. Doriți ceva de băut?

– Nu, zise el întârziind cu privirile asupra trăsăturilor ei.

– Robert, vrei să bei ceva? întrebă Andrea ignorând atenția insistentă a lui Jason.

– Da, draga mea, ca de obicei, spuse Robert deschizând o ușa din bibliotecă, în spatele căreia se afla un televizor cu video incorporat. Mulțumesc.

– Domnule Carpezzi?

– Apă minerală, draga mea.

După ce Andrea le aduse băuturile se așezară pe scaune în fața televizorului. Vincent Carpezzi trase draperiile și acționă telecomanda.

„– Vincent mi-a spus că ceea ce urmează să fac e ilegal, începu fără altă introducere Creighton Dorning, de pe ecran.“

Bărbatul cu păr alb stătea la birou, acolo unde se așezase acum Robert, și privea în cameră fără să clipească.

„– Dar ca să fim siguri, hai să urmărim procedura standard, continuă el fluturând din mână. Eu, Creighton Dorning, în deplinătatea facultăților mintale, declar următoarele ca fiind testamentul și ultimele dorințe ale mele. Doctorul Winston m-a avertizat că e foarte posibil să nu mai trăiesc până la sfârșitul anului. Mi-a denumit în termeni medicali monstrul care crește în mine și care abia așteaptă să

mă mănânce de viu. Nu v-am spus despre boala mea pentru că am preferat să-mi trăiesc ultimele zile ca un om obișnuit și n-am vrut să fiu tratat precum un invalid.“

Andrea nu se abținu să nu zâmbească. Așa fusese Creighton Dorning toată viața. Făcuse numai ce-i plăcuse și trăise din plin fiecare clipă.

„– Așa, continuă bărbatul, și când te afli în fața morții, te gândești mult la dezamăgirile și neîmplinirile din viața ta. Nu pot spune care fiu m-a dezamăgit mai mult. Nu trebuie să vă mai vorbesc despre problemele mele cu Jason.“

– Dar o vei face, spuse Jason.

„– Dar o voi face, continuă bărbatul. Nu vă voi spune că băiatul ăsta a avut o copilărie normală. Mama sa era mai interesată să mă țină pe mine lângă ea decât să-l crească pe el. Și când și-a dat seama că nu mai face față, mi l-a încredințat spre creștere în schimbul a cincizeci de mii de dolari, pe care i i-am oferit cu plăcere, doar ca să-l scot din mâinile ei.“

Andrea îl privi pe furiș pe Jason. Nu era la fel de frumos ca fratele său mai mare, dar ochii lui exprimau o voință de fier, încăpățănare și mândrie.

„– L-am trimis la cele mai bune școli din țară, sperând ca într-o bună zi să-mi succeadă la conducerea companiei. Dar el a avut nerușinarea să-mi

spună că n-are nevoie de nimic de la mine. Mi-a spus că nu vrea nici banii și nici numele meu. Că vrea să-și trăiască viața după cum îi place lui și nu după cum intenționam eu să i-o fac. Ce prostie!

Nici Robert nu mi-a adus prea multe bucurii, continuă Creighton vizibil iritat. Dar asta numai o vreme. A urmat dreptul și apoi a venit să lucreze pentru companie, așa cum îmi doream. E un om de afaceri excelent. Compania a devenit parte din viața sa, știu asta. Deși suntem cei mai importatori de pe Coasta de Est, cifra de afaceri a companiei noastre crește în fiecare an datorită lui. Cred că băiatul ăsta niciodată nu se va mulțumi cu ce are. Și, Dumnezeuule, cred că bietul de el nici *nu știe* ce are.

Vorbesc de Andrea. Au o relație de aproape un an și cred că nici nu s-au culcat împreună. Ce să mai vorbesc s-o ceară în căsătorie, sau să-mi ofere un nepot după care am tânjit de atâtea ani!“

— I-auzi! exclamă Jason privind-o pe Andrea pe sub sprâncene.

„— Andrea e singura care nu m-a dezamăgit, continuă bărbatul zâmbind pentru prima oară. Să nu credeți că dacă tatăl ei a fost șoferul meu, Andrea ar fi fericită să pună mâna pe Robert. Ea e o adevărată doamnă. Și nu spun asta gândindu-mă la sânge sau la conturi în bancă. Întotdeauna mi-a plăcut fata

asta. De ea îmi pare cel mai rău să mă despart. Și cred că ea va suferi cel mai mult după moartea mea.“

Andrea se abținu din răspuțeri să nu izbucnească în lacrimi. Îl iubise pe bătrân și se bucura că și el simțise la fel.

„– Aș vrea să-mi iau rămas-bun de la tine, Andrea, spuse blând Creighton. Dar nu vreau să plângi... Și acum, gata cu sentimentalismele, schimbă el după un moment de pauză subiectul și tonul. Andrea, draga mea, îți las suma de douăzeci și cinci de mii de dolari și toate pânzele din casă, care știu că-ți plac atât de mult. Fiului meu, Jason, căruia îi place literatura, îi las toată biblioteca mea – poate așa învață ce înseamnă cu adevărat să scrii bine. Îi mai las și o cutie plină cu manuscrise autentice. Lui Robert, care-mi cunoaște partenerii de afaceri, îi las agenda mea de telefoane și cărțile de vizită. Știu că le va folosi fructuos.“

– Și compania? izbucni Robert.

„– Dar cu restul cum rămâne? întrebă retoric bătrânul zâmbind mefistofelic. Mai am o casă imensă, mașini valoroase, acțiuni și, desigur, Compania de Import Dorning. Asta înseamnă vreo optzeci și trei de milioane de dolari... O sumă frumoasă. Ei bine... Îmi doresc un nepot. Aș vrea ca pe primul născut să-l cheme ca pe mine, dar cum voi muri, nu voi ști niciodată dacă dorința asta mi se va îndeplini. Aș mai vrea ca acești nepoți să fie născuți de Andrea.

Astfel, fiul meu va moșteni toată averea în ziua în care se va căsători cu Andrea McKinley. Până atunci, Robert poate rămâne pe postul de director al companiei.

Rămas bun și mult noroc tuturor, încheie bătrânul ridicând spre cameră un pahar cu brandy de culoarea chihlimbarului.“

Apoi televizorul se stinse și în încăpere se lăsă tăcerea. Prezența impunătoare a lui Creighton Dorning, chiar și după dispariția lui, îi copleșise pe toți pentru câteva momente.

– Imediat după ce voi termina de încheiat niște afaceri urgente mă voi căsători cu Andrea, spuse Robert derulând caseta. Simplu.

– Hmmm, nu mă așteptam la altceva din partea ta, spuse Jason ridicându-se de pe scaun. Să aranjăm cumva să-mi iau cărțile din bibliotecă. Și manuscrisele. Apoi nu mai am de ce să-mi pierd timpul pe aici.

– Desigur, spuse Andrea. Manuscrisele sunt într-o cutie, în dormitorul de sus.

– Resentimente, Jason? întrebă Robert întorcându-se spre fratele său.

– Pot spune că nu am nici un sentiment, răspunse Jason fără să se uite la el. Haide, Andrea, condu-mă în dormitor.

Andrea nu făcu nici un comentariu. Spre deosebire de Jason, Robert chiar se zbătuse pentru binele com-

paniei, și într-un fel, își merita partea. Totuși, Creighton trebuia să fie mai blând și mai generos cu fiul său mai mic. El n-avea nici o vină că mama sa fusese o oportunistă. Și cu siguranță Jason suferise în copilărie mult mai mult decât fratele său mai mare, care crescuse în sânul familiei. Jason nu era decât un bastard.

Andrea își aminti de portretul lui Elizabeth Dorning de pe hol, în care aceasta își ținea posesiv fiul în brațe. Din câte își amintea ea, în casă nu exista nici un portret al lui Jason. Fusese fiul recunoscut al lui Creighton, dar nu făcuse niciodată cu adevărat parte din familie.

– Îmi pare rău pentru cuvintele tatălui tău, spuse ea încet. Cred că au fost nedrepte și dureroase.

– Deloc, spuse Jason, apoi schimbă subiectul. Ce mai faci tu, Andy? Sau fiind femeia unui Dorning ești mulțumită?

– Muncesc, spuse ea ignorând remarca sarcastică. Sunt editor la Farraday Press. Sunt editor, dar mă ocup mai mult cu scrisorile de mulțumire pentru cei care ne trimit materiale. Asta e partea ușoară. Uneori trebuie să le mai scriu și celor ai căror materiale au fost respinse.

– Înțeleg, zâmbi el sincer compătimitor. E greu să respingi pe cineva. Cred că ești foarte delicată.

– Încerc pe cât posibil, zâmbi ea timid.

Jason o privea atât de intens, încât Andrea se întreba dacă el nu se referea la altceva. Apoi el se uită pe geam, în gol, și în cele din urmă întreabă:

– Cum ai ajuns tu să faci asta? Chiar și unei femei frumoase îi poate fi greu să reușească într-o profesie.

– După ce tatăl meu a murit, Creighton s-a oferit să-mi plătească facultatea. Mi-a făcut această favoare sub pretextul deschiderii „bursei Dorning”, cum o numea el. Eu sunt singura care a beneficiat de această așa-zisă... bursă. Și de fapt, a făcut-o doar pentru că-l plăcuse foarte mult pe tatăl meu. Apoi am continuat să păstrăm legătura. Îi scriam lunar din campus și-i spuneam cum mă descurc și cum evoluează situația mea școlară. Îl vizitam din când în când, iar apoi a devenit un obicei să-mi petrec sărbătorile aici. Robert era de cele mai multe ori plecat, așa că pe Creighton îl bucura nespus prezența mea. Cred că se simțea foarte singur. Deseori îmi spunea că are doi copii, dar nicio dată n-a simțit că este tată.

– A murit de cancer, nu? întreabă Jason schimbând din nou subiectul.

– Da, cancer la intestine. Dar asta nu...

Andrea se opri la timp. Deja vorbea prea mult. Robert făcuse o mulțime de eforturi ca să păstreze secretă cauza reală a morții tatălui său.

– Dar ce? întrebă Jason curios. Mai era ceva?

– Oficial, cauza morții a fost atacul de cord.

Nimic nu se schimbase în acea încăpere de la moartea lui Creighton. Pe noptieră încă stătea fotografia înrămată a lui Elizabeth, pe spătarul unui scaun halatul de cașmir pe care Andrea i-l dăruise cu ocazia ultimei aniversări, iar pe masă nelipsita sticlă de bandy. Andreei nici acum nu-i venea să creadă că bătrânul murise.

– Unde s-a întâmplat? întrebă Jason cerând detalii. În birou?

– În pat, spuse Andrea iritată de sarcasmul lui.

Jason nu încercase niciodată să se comporte cu el ca un adevărat fiu. Creighton măcar făcuse eforturi. Îi oferise un cămin, o educație, chiar și conducerea companiei. Dar el refuzase totul. Până și dragostea lui.

– Singur?

– Da! Bineînțeles că singur! izbucni Andrea.

– Calmează-te, întrebam doar, ridică Jason mâinile. Se știe că tatăl meu era un afemeiat. Eu sunt dovada vie a acestui fapt. Andy, și tu ai de gând să mă tratezi ca pe un bastard ce sunt? „Bine ai venit acasă, Jason. Dar să nu faci greșeala să te instalezi aici.”

– Nu știu ce vrei să spui.

– Sigur că știi! Există câteva mici secrete pe care Robert nu vrea să mi le dezvăluie.

Andrea se îndreptă spre cutia în care se aflau depozitate manuscrisele.

– Îți aparține, spuse ea schimbând subiectul. Dar aș vrea să te rog ceva.

– Spune.

– Mi-ar face plăcere să păstrez ultima carte pe care o citea Creighton înainte să moară.

– Poți să păstrezi toate cărțile, dacă vrei, spuse Jason aprinzându-și o țigară. Nu asta mi-am dorit de la tatăl meu.

Dar ce-și dorise? Andrea simțea că nu era vorba de ceva material, ci de acea acceptare pe care o așteptase toată viața. Chiar și acum, când păstra secretă față de el adevărata cauză a morții lui Creighton, Robert încerca să-l țină departe de familie pe fratele său. Și ea repetă greșeala.

– S-a sinucis, spuse Andrea înainte să-și piardă curajul. Jason rămase împietrit.

– Cred că durerile erau atroce, continuă ea abia șoptit. Știu că nu voia să fie tratat ca un invalid, nu voia să ia morfină, să facă tratamente... Dar părintele Graham a spus că...

– Ți-e teamă că tatăl meu n-ar fi putut suporta iadul, Andy? Întrebă Jason cu o expresie de cinism pe chip. Numai aranjamentul acesta cu căsătoria ar fi fost suficient ca să-ți dărâme teoria.

– Nu râde, Jason. Nu-mi pasă ce crezi despre mine și despre relația mea cu Robert. N-am să mă las ridiculizată de...

– Persoane ca mine?

– De nici un fel de persoane. Poate că fratele tău ar fi putut tinde mai sus, dar m-a ales pe mine.

Jason îi prinse bărbia și o analiză îndeaproape.

– Iubito, n-aș spune că el ar fi putut tinde mai sus. Dar cu siguranță că tu ai fi putut.

Andrea făcu greșeala de a nu se retrage la timp. Dar era prea surprinsă ca să mai gândească, până când simți buzele lui lipindu-se de ale sale cu insistență și fermitate.

Încercă cu disperare să-l îndepărteze, dar Jason nu se clinti. N-o eliberă decât atunci când consideră el de cuviință.

– Ei, da... spuse el în cele din urmă. Mi-a plăcut, Andy. Nu m-ar deranja să te mai sărut o dată.

– Mă voi căsători cu fratele tău, spuse ea făcând o efort vizibil să-și revină.

Închise ochii rușinată de felul în care se abandonase în brațele lui Jason.

– Norocul lui Robert, râse el sarcastic. Să moștenească atâția bani și o asemenea femeie!

Spunând acestea Jason ieși din dormitor lăsând-o pe Andrea șocată și speriată.

Capitolul 2

Andrea puse deoparte manuscrisul pe care-l citise și-și trecu degetele peste fruntea încruntată. La birou găsisese o mulțime de probleme de rezolvat, dar acesta nu era motivul oboselii pe care o resimțea în tot corpul. Nu dormise bine noaptea trecută și acum visele neliniștite pe care le avusese își spuneau cuvântul.

Sărutul cald al lui Jason o răscolise. Fusesse sărutată așa cum își dorise întotdeauna să fie de către bărbatul iubit. Și acum se învinuia de felul în care-i răspunsese lui Jason la îmbrățișare. El fusese cel care o îndepărtase și se întreba cât ar fi fost în stare să rămână în brațele lui, abandonându-i-se, fără să se gândească la consecințe. Ce nebunie!

Nu-i spusese nimic lui Robert despre acel sărut. În primul rând nu voia să pună gaz pe foc. Deja exista o tensiune între cei doi frați. Și în al doilea rând nu știa

cum să-i explice lui Robert propria reacție. Deși fusese doar un simplu sărut, Andrea nu-l putea uita așa de ușor.

De fapt nu putea să-l uite pe Jason, așa cum îl cunoscuse ea cu zece ani în urmă, când el avea douăzeci de ani.

– Jane Eyre? întrebare el ridicând de pe jos cartea care-i căzuse Andreei din mâini în momentul în care-l văzuse. N-ar trebui să citești astfel de romane. Nici nu știi cum devii o romantică incurabilă, și nu e sănătos în zilele noastre. Fetelor tinere ar trebui să li se interzică anumite lecturi. Dar dacă îți plac astfel de cărți, ți-aș putea împrumuta eu câteva.

Îi împrumutase vreo douăzeci de cărți și, până la sfârșitul acelei veri, Jason îi arătase și ceea ce scrisese el însuși. Proza vibrantă, romantică, plină de nerv, senzuală, o impresionase pe Andrea. Dar de fapt totul o impresionase la Jason.

Pentru el fusese doar o aventură de o vară. Probabil că savura momentele în care o tachina pe școlărița care era Andrea pe atunci.

Când venise toamna, Jason îi spusese:

– Când voi pleca, îți voi lăsa ție toate cărțile.

– Vei pleca? întrebare ea, deși aerul rece al lunii octombrie începuse să-i pătrundă în suflet.

Gândul de a se despărți de el era insuportabil, dar deja Elizabeth nu-l mai dorea pe Jason în casa ei. Se certa din ce în ce mai des cu Creighton pe acea temă. Domnul Dorning dorea ca fiul său cel mic să renunțe la ideea ridicolă de a deveni scriitor și să se alăture afacerii familiei.

– Ți se pare ție că aş putea vinde fructe toată viața? o întrebase el pe Andrea zâmbind.

Ea nu-i răspunsese. Sufletul ei era pustiit.

– Andy? șoptise el punându-i mâinile pe umeri.

Ea și-ar fi dorit să-i spună să vină cu el, să-i spună că o iubește la fel de mult cât îl iubea și ea.

Dar el o întrebase:

– Ai fost vreodată sărutată?

– Da.

– Păcat... Mi-aș fi dorit să fiu primul, spusese el lipindu-și pentru o clipă buzele de ale ei. Adio, Andy.

Și plecase.

– Mereu muncești atât de mult?

Andrea fu trezită din visare de vocea masculină ce venea din dreptul ușii. Privi într-acolo, cu inima bătându-i puternic și-l văzu pe bărbatul la care se gândea din ce în ce mai des în ultimul timp. Era ridicol să creadă că răspunsese gândurilor ei. El intrase în clădire ca orice om, având probabil un scop precis.

– Trebuie să recuperez ce n-am apucat să fac în două săptămâni, spuse ea privind ochii caprui ai lui Jason.

Pe geamul din spatele lui, cerul de culoare violet, care anunța apusul soarelui de iarnă, îl făcea să pară și mai impunător decât era.

– Căutați pe cineva anume? Întrebă ea pentru a face conversație.

– Am venit să te văd pe tine, răspunse el intrând în birou. Vreau să-ți spun ceva. M-am gândit să te invit la cină.

– Cină? Întrebă ea luată prin surprindere.

Jason plecase de zece ani de zile. Ea îi așteptase scrisorile pe care nu i le scrisese niciodată, așteptase întoarcerea lui, până când se hotărâse să renunțe. Acum voia să se căsătorească cu fratele lui, Robert. Dar Jason se întorsese și începuse să-i trezească amintiri dragi. Având în vedere toate aceste aspecte, ar fi fost o prostie să-i accepte invitația.

– Nu, mulțumesc, domnule Dorning, răspunse ea în ciuda a ceea ce simțea, putem discuta și aici.

– Ei... mi-e greu să încep...

Jason era un bărbat obișnuit, care venise la biroul ei pentru un motiv oarecare. Era scriitor. Deși de zece ani de zile nu publicase nimic, probabil hotărâse că sosise momentul s-o facă.

– Lăsați-mă să vă ajut, spuse ea. Dacă aveți vreun manuscris peste care vreți să mă uit, puteți să mi-l lăsați. Știu, probabil că ați fost respins de alții, și considerați că eu vă pot face o favoare. Dar vă vine greu să cereți favoruri fetei fostului șofer al tatălui dumneavoastră...

Jason nu răspunse. Oftă și scoase din buzunar un pachet de țigări.

– Pot să fumez aici?

– Vă rog, spuse ea întinzându-i o scrumieră. O păstrez pentru scriitorii nervoși.

– Toți scriitorii sunt nervoși.

– Presupun că da. Luați loc, vă rog, domnule Dorning.

– Te rog, Andy, spune-mi Jason. De dragul trecutului.

Andrea coborî privirile. Jason avea dreptate. Formalismul ei venea din teama de a nu se apropia prea mult de el. Totuși...

– Bine... Jason. Ia loc. Dacă te mai vād plimbându-te de colo-colo voi ameți.

– Îți plăcea ceea ce scriam. Dar pe atunci aveai cincisprezece ani. Și erai îndrăgostită de mine. Nu-i așa?

– Cred că da, răspunse sincer Andrea. Asta după ce m-am îndrăgostit de Paul Newman.

– Și înainte să te îndrăgostești de Robert Dorning. Dacă aș fi știut ce femeie frumoasă vei deveni, probabil că n-aș mai fi plecat niciodată.

Mînța. Trebuia să fie foarte disperat.

– Nu trebuie să faci asta, Jason.

– Ce?

– Să mă flatezi. Nu mă minți. Și nu-ți face speranțe. Pot să-ți citesc manuscrisul, să-ți fac niște sugestii, dar nu ți-l pot publica. Trebuie să te adresezi altcuiva.

– Corect, spuse el zâmbind. Dar ce te face să crezi că aș avea nevoie de sugestiile tale? Poate că manuscrisul meu e genial.

– Cine știe...

– Poate că voi fi cel mai bine vândut autor din țară. Mai ceva ca Jarvis Drew.

– Aici, în Boston, avem standarde destul de ridicate. Crimele, sexul și violența nu sunt ingredientele infailibile pentru un roman bun și de succes.

– L-ai citit?

– Nu, recunoscui Andrea. Tatăl tău îl adora, nu înțeleg de ce. Eu n-am reușit să citesc mai mult de o pagină scrisă de el. Nu-mi plac romanele polițiste.

– Remarc ușurința cu care cataloghezi tu oamenii, spuse Jason sarcastic.

– Oricum, nu contează, spuse Andrea recunoscând că exagerase. Jarvis Drew n-are nevoie de aprobarea mea. Dă-mi manuscrisul și-ți promit că-l voi citi la noapte. Acum aș vrea să plec acasă.

Jason își coborî descumpănit umerii.

– Jason, ai manuscrisul la tine?

– Poftim? întrebă el ca și cum ar fi fost smuls din alte gânduri. Ah, manuscrisul... Nu. Să-ți spun drept, mai trebuie lucrat. Dar mă gândeam că am putea discuta despre el... la cină.

– Nu se poate, spuse Andrea ferm.

Nu știa de ce îl refuza cu atâta înverșunare. Jason nu voia nimic compromițător de la ea. O sărutase, e drept. Dar o făcuse impulsiv. Sărutul lui nu însemnase nimic serios. Probabil că el uitase deja incidentul. Și ar fi fost înțelept din partea ei dacă și ea i-ar fi urmat exemplul.

– Ai copiat stilul lui Jarvis Drew, nu? speculă ea ieșind în aerul rece al iernii.

– Recunosc, mi-a influențat mult stilul, spuse el îndreptându-se spre Toyota Andreei, singura mașină care mai rămăsese în parcare.

– Dar Jason, tu aveai stilul tău – minunat, romantic, cinstit. Scrie în felul tău și-ți promit că-ți voi publica manuscrisele.

– Bine, spuse el sprijinindu-se de capotă, în timp ce ea deschidea portiera. Dă-mi voie să conduc eu. Deja am făcut rezervări pentru cină.

*

*

*

Fusesse nebună să-i accepte propunerea. Conduși spre masa rezervată a restaurantului luxos „Budapesta”, Andrea se gândea că poate dacă Jason n-ar fi fost atât de insistent ea n-ar fi cedat.

– N-ar fi trebuit să vin aici, cu tine, spuse ea privind lista cu meniul pretențios.

– Nu-ți place mâncare ungurească?

– Mă voi căsători cu fratele tău, îi aminti ea. Ce crezi că va spune dacă va afla că am fost aici?

– Cine-i va spune? Sper că nu te vei duce acasă alergând, ca la spovedanie, să-i mărturisești toate păcatele.

– Nu, spuse ea rușinată. Nu sunt chiar atât de indiscretă. Și, de fapt, de ce trebuie să ne ascundem? În fond m-ai invitat la cină ca să discutăm despre manuscrisul tău. E o întâlnire de afaceri. Nu văd nici un păcat în asta.

– Relaxează-te, dragă. Nu te voi seduce înainte de desert.

*

*

*

– Unde rămăsesem? întrebă Jason turnând vin în paharul Andreei înainte ca ea să obiecteze.

– Îmi spuneai că părăsiseși Anglia și rămăseseseși fără nici un ban, spuse ea zâmbind încurajator.

Vinul o ajutase să se simtă mult mai bine, și acum, abia aștepta să asculte aventurile prin care trecuse Jason de când se despărțiseră. Era o adevărată plăcere să-l asculte. Vizitase o mulțime de locuri și, fiind scriitor, știa cum să descrie detaliile.

– Am un prieten, crescător de cai, în Camargue, continuă Jason cu voce vibrantă. Am muncit la el ca să mai câștig niște bani. Am fost acolo la pelerinajul anual al ȝiganilor. Ți-ar fi plăcut să participi și tu la această sărbătoare, Andy.

– Pelerinajul ȝiganilor? întrebă ea cu entuziasm.

– Da. Cincisprezece mii de ȝigani se adunaseră ca s-o invoce pe Sara Egipteanca, zeița lor. Țiganii sunt niște vânzători de cai extraordinari. Și cinstiți, în felul lor. Știi că niciodată nu fură mai mult decât au nevoie?

– Și apoi? întrebă ea curioasă fără să-și dea seama că, lângă ei, chelnerul aștepta să le ia farfuriile din față.

- Am plecat în Brazilia.
- De ce Brazilia?
- Din spirit de aventură. Vrei cafea? Lichior?
- Și una și alta. Prefer Grand Marnier.
- Toate femeile îl preferă... Două cafele și un Grand Marnier, comandă el chelnerului.

Andrea atinse bricheta de argint pe care Jason o lăsase în mijlocul mesei și o întoarse ca să citească inscripția gravată.

„Pentru Jason, de la a ta *bien-aimée*.”

Jason nu-i povestise cea mai interesantă parte a aventurilor sale. Andrea nu se îndoia că în viața lui fuseseră multe femei. Era un bărbat atrăgător.

– Spune-mi, Andy, zise el încet acoperindu-i cu palma mâna în care ea ținea bricheta, cine ți-a sugerat să te întâlnești cu fratele meu? Robert? Tatăl meu?

– Robert, răspunse ea înfiorându-se imperceptibil.

Întotdeauna simțise că fusese ideea lui Creighton și el fusese acela care-i sugerase fiului său cel mare să înceapă să se întâlnească cu ea.

– De ce? întrebă ea suspicios. Ți se pare că nu sunt genul lui?

Lui Jason i-ar fi fost ușor să-i dea un răspuns usturător, dar tăcu.

– Nu-l deranjează că sunt fata fostului șofer al tatălui său, continuă Andrea.

– Înțeleg. Deci pe Robert nu-l deranjează că tu ești fiica șoferului, și nici pe tine nu te deranjează că el e băiatul milionarului.

– Nu este asta motivul pentru care mă voi căsători cu el.

– Atunci?

– Robert e un bărbat atrăgător, explică ea retrăgându-și mâna din strânsoarea lui Jason. E deștept, instruit, am ce discuta cu el. Avem aceleași gusturi în materie de artă, muzică...

– Mă întrebam... spuse Jason sprijinindu-și bărbia în palmă, dacă vei avea de gând să-mi spui că-l iubești...

– Da, răspunse ea străduindu-se să-i susțină privirile scrutătoare.

Crezuse că-l iubea pe Robert până când Jason intrase din nou în viața ei. Acum, pentru prima oară, se întreba dacă sentimentele ei erau autentice, și dacă nu făcea o mare greșală căsătorindu-se cu el. Dar era normal să aibă îndoieli.

– Mă voi căsători cu Robert, spuse ea ferm. Ne iubim foarte mult și ne vom căsători, așa cum și-a dorit tatăl vostru.

– Înțeleg, spuse el rece.

Poate că ar mai fi continuat acea discuție dacă nu i-ar fi întrerupt chelnerul, care le adusese cafelele. Jason bău în tăcere, apoi își ridică privirile pline de încăpățănare spre ea.

– Voi ai să-mi vorbești despre cartea ta, spuse în cele din urmă Andrea încercând să se îndepărteze de subiectul spinos. Despre ce e vorba? Despre călătoriile tale?

– Nu. Despre tine, spuse el privind-o adânc în ochi.

Cum reușea bărbatul acela să-i stârnească o mie de emoții fără ca ea să vrea? Era o femeie logodită și nu avea de gând să-și rateze viitorul doar din cauza unei perechi de ochi negri care-i trezeau amintiri frumoase.

– Mi-e teamă că ți-ai ales un subiect foarte plictisitor, spuse ea distant.

– Deloc, Andy. Lumea a fost fascinată întotdeauna de vrăjitoare.

– Poftim?

– Nu trebuie să faci pe inocenta cu mine, spuse el indiferent luând o gură de cafea. Ești o vrăjitoare și știi bine că mi-am dat seama. Am fost destul torturat de vrăjile tale. O vară întreagă m-ai perpelit jucând rolul inocentei, și apoi nu te-am mai putut uita.

Își bătea joc de ea. Fusesse o fată cu o copilărie normală, care se transformase într-o femeie simplă. Nu trebuia să se lase prostită de complimentele și acuzațiile lui Jason.

– Am fost nevoit să fug înainte să ard de viu, continuă el aprinzându-și o țigară. Am fugit ca să mă salvez. Dar am știut mereu că într-o bună zi mă voi întoarce, și de aceea am venit pregătit.

– Pot să pun pariu, murmură Andrea. Sunt sigură că ai „studiat” tot ce ți-a ieșit în cale.

– Nu sunt virgin, spuse Jason ridicând din umeri. Tu ești?

– Asta nu e treaba ta, răspunse ea rece.

– Asta e Andy, spuse el amuzat. Numai tu reușești să mă îngheți cu privirile tale violet. Dovedește-mi că vrăjitoarea n-a murit.

– Ochii mei sunt albaștri, protestă ea calm.

– Când ești furioasă, ai ochii violet, ca ai unei țigănci vrăjitoare.

– Acum mă faci și țigancă?!

– Mi se pare că nu te deranjează.

Andrea tăcu, convinsă că orice ar fi zis, Jason ar fi interpretat cum ar fi vrut el.

– Nu înțeleg ceva, continuă el pe un ton jos, care-o răscolea pe Andrea. De ce s-ar deghiza o vrăjitoare într-o fetiță cuminte? „Da, Robert... Sigur, Robert... Cum spui tu, Robert... Imediat, Robert...” De ce magia ta nu funcționează în cazul lui? De ce nu-l poți transforma și pe el într-un bloc de gheață, cu privirile tale violet? Poate că nu te iubește îndeajuns.

– Ești crud, Jason. Și nu-mi plac insinuările tale. Eu plec acasă, spuse ea luându-și geanta.

– Nu pleca până nu termin tot ce am de spus, zise el prinzând-o de încheietura mâinii. Nu te-am chemat aici ca să te rănesc.

– Atunci de ce m-ai chemat?

– Pentru că odată, demult, o fetiță mă iubea atunci când toată lumea mă detesta. Știam că-ți dorești să trăiești cu adevărat. Știam că-ți dorești un bărbat care să-ți îndeplinească visurile. Nu?

Andrea tăcu. Îl dorise mult, dar el plecase și nu-i mai dăduse nici un semn de viață. Nu voia să facă greșeala de a-l mai iubi din nou.

– Aveam doar cincisprezece ani, se apăra ea. Mintea nu-mi stătea decât la povești romantice de amor. Prostii... Am crescut, Jason.

– Ești sigură, draga mea? Sau ai descoperit că există o diferență între ceea ce-ți dorești și ceea ce-ți poate oferi un bărbat? Un bărbat oarecare. Sunt pe lume bărbați care-ți pot îndeplini visele. Și tu știi prea bine asta.

– Există bărbați mai infatuați decât alții. Nu mai am cincisprezece ani și n-am de gând să devin *la bien-aimée* a unui scriitor care n-a publicat niciodată.

Andrea își ținu respirația așteptând ca el să spună că venise după ea pentru că o iubea. Dar el răspunse, privind-o admirativ:

– Ai devenit o femeie dură, Andy. Bine, te-am adus aici ca să-ți propun un târg. Mă supără să văd o femeie ca tine prinsă în capcana propriilor temeri. Dar dacă îl iubești pe fratele meu așa cum pretinzi, am de gând

să-l fac să-ți ofere ceea ce-ți dorești. Te voi ajuta să-l faci gelos – să-l îngenunchez pentru tine. Consideră asta ca un dar de nuntă din partea mea.

– Și tu ce ai de câștigat? Satisfacția de a-ți vedea fratele torturat?

– Poate... Pun pariu că dacă Robert s-ar simți în competiție, ar fi în stare să facă o mică înțelegere.

– Mda, spuse Andrea rece.

Jason voia bani. Voia să-l facă pe fratele său să-l plătească doar ca să plece din viața lor. Dar Andrea nu se simțea în stare să joace așa. Teama de a se îndrăgosti cu adevărat de Jason Dorning era prea mare.

Era dezamăgită. Acesta era bărbatul pe care îl iubise cu ani în urmă – prima ei iubire ideală. Și poate unica. Acum îl vedea în adevărata lumină. Jason Dorning nu era decât un oportunist, la fel cum fusese mama lui.

– Nu cred, Jason, spuse ea ridicându-se în picioare. Nu vreau să-l fac pe logodnicul meu gelos. Poți să-mi trimiți manuscrisul după ce-l termini. Dacă e la fel de ingenios precum planul tău de a pune mâna pe o parte din moștenire, s-ar putea să aibă succes.

Capitolul 3

– Voiam să vin aici, în seara asta, ca să văd cum prezintă Rombauld legumele, spuse Robert când chelnerul le așează în față două platouri apetisant decorate.

Pe farfuria Andreei trona un homar înconjurat de câțiva morcovi tăiați într-o formă laborioasă, trei buchețele de conopidă stropite cu smântână, câteva tije de sparanghel și un vârful de porumb fiert. Decorul era o adevărată operă de artă, dar prea puțin comestibilă.

– Tatăl meu era foarte conservator în privința companiei, spuse Robert așternându-și șervetul imaculat pe genunchi. Uite care e tendința – mâncarea decorativă. Gurmanzii adoră genul acesta de meniu. Și noi putem profita din plin de gusturile lor. Vom importa legume ieftine din anumite țări, pe care le vom vinde la prețuri exorbitante distribuitorilor de aici. Vom semna contracte exclusive cu producătorii și...

Andrea abia îl asculta pe Robert. Cu Jason discuția s-ar fi desfășurat cu totul altfel. Ronțai un morcov încercând să se concentreze la ceea ce-i spunea Robert. Nu trebuia să uite nici o clipă că bărbatul acela era viitorul ei soț.

Propunerea lui Jason părea a fi un mic șantaj. Deși Andrea considera că și Jason avea dreptul la o parte din moștenire, felul în care el plănuia s-o procure îi displăcea. Urma să se căsătorească cu Robert și nu voia să se joace cu un alt bărbat – mai ales cu bărbatul cu care ar fi căzut în capcană.

– Am făcut o rezervare la hotelul Hermitage din Virginia, pentru sărbătorile de iarnă, spuse Robert tăind cu pedanterie medalionul de mistreț. Și dacă tot ne vom afla acolo, îl putem ruga pe părintele Sanderson să ne căsătorească. Este un vechi prieten de familie și se va simți onorat să ne ajute. Sper că n-ai nimic împotrivă.

– Nu, spuse Andrea luând o gură de vin. Mi se pare romantică ideea de a ne căsători de Crăciun.

– Va fi bine din mai multe puncte de vedere. Nimeni nu ne va putea acuza că n-am păstrat doliu după moartea tatălui meu. Pe de altă parte, familia Harmons își va petrece Crăciunul tot la Hermitage, așa că pot rezolva niște afaceri stringente acolo.

– Aha, făcu Andrea încercând să nu pară dezamăgită.

Își vor petrece Crăciunul în Virginia, unde se vor căsători. Era frumos. Dar pragmatismul lui Robert o întrista. Și-ar fi dorit ca el să fie mai romantic.

Jason Dorning n-ar fi procedat așa, era clar. Până și felul în care o sărutase se deosebea radical de felul în care o săruta Robert. Jason era arogant și lacom, dar era mult mai sensibil decât fratele său. Însă dacă începea să facă comparații...

— Andrea?

Îl privi ca trezită din visare.

— Te-am întrebat la ce te gândești. Cred că n-ai auzit nimic din ce ți-am spus.

— Iartă-mă, Robert, spuse ea punând paharul de vin pe masă. Sunt distrată. Ieri mi s-a întâmplat ceva tare ciudat.

— La serviciu?

— Nu. În altă parte. Nu contează, spuse ea îndreptându-și spatele și privind cu atenție peste umărul lui Robert, spre holul de la intrare.

I se părea că-l văzuse pe Jason Dorning acolo. Dar nu era el. Imaginația îi juca feste. O clipă mai târziu Andrea auzi pași venind din spate, apropiindu-se de masa lor. O mână bărbătească se întinse peste umărul ei, spre Robert.

— Bună seara, spuse Jason trăgându-și un scaun între ei și așezându-se la masă înainte ca Robert să protesteze. Sper că nu întrerup un moment de intimitate. Ce faci, păpușică?

– Bine, spuse Andrea înghețată.

– De unde ai știut că suntem aici? întrebă Robert, neimpresionat de jovialitatea fratelui său.

– Am sunat la birou și am întrebat unde-l pot găsi pe fratele meu. E uimitor cât de multe obții jucând onest. Ar trebui să practic mai des sportul ăsta. Oricum, având în vedere ce s-a întâmplat acasă, ieri, m-am gândit că ar fi bine să-mi cer iertare. Ești fratele meu și aș vrea să ne purtăm civilizat unul cu celălalt.

– Oh! exclamă Robert surprins. Scuzele sunt acceptate. Recunosc, nici eu nu m-am purtat prea civilizat.

– Vreau să-mi cer iertare și față de tine, Andy, spuse Jason scuturând mâna oferită de fratele său. Poți să mă ierți pentru faptul că te-am sărutat?

Deci pentru asta venise Jason după ei! Andrea privi pe rând figura bumăcită a lui Robert și zâmbetul malițios al lui Jason. Nu-i venea să creadă că Jason trecuse peste ea și îndrăznise să-și continue jocul ridicol.

– Ce sărut? întrebă stăpânit Robert, revenindu-și.

– Jason mă felicita pentru căsătoria noastră, spuse Andrea încercând să repare tentativa lui Jason de a-și băga coada. Uitasem incidentul. Dar chiar n-a fost nimic serios; dacă nu-mi aminteai acum...

– Nimic serios, păpușică? întrebă Jason prefăcându-se rănit în amorul propriu.

– Nimic, întări Andrea dând indiferent din mână.

– Andrea nu-i păpușica ta, Jason, interveni Robert roșu la față. Și vreau să știu ce-a fost în capul tău când ai sărutat-o pe logodnica mea.

– M-am dat la Andrea din simpla plăcere și curiozitate de a săruta o femeie frumoasă. Dacă aș avea ocazia, probabil că aș face-o din nou.

Privirea caldă a lui Jason îi stârni Andreei un val straniu de excitare. Jason o făcea doar ca să-l înfurie pe Robert, era clar. Dar totuși, vorbele lui n-o puteau lăsa chiar rece.

– Ar fi bine să stai deoparte... începui Robert privindu-și amenințător fratele.

– Iertați-mă, doriți să comandați ceva, domnule? îi întrerupse chelnerul.

– Domnul Jason Dorning se pregătește să plece, spuse Robert brutal.

– Serios? făcu Jason pe un ton inocent, privindu-l amuzat pe Robert. N-am alte planuri. Ar fi grozav să stăm împreună toată noaptea.

– Atunci plecăm noi, spuse Robert sec trântind șervetul pe masă. Puteți să ne faceți nota.

Nici chiar și plecarea aceea în pripă nu reuși să-l determine pe Jason să-i lase în pace. Încăpățânat, ca un copil rău, îi urmări până în stradă.

– Uitasem cât de frumos e de sărbători pe aici, spuse el ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Andrea, ții minte seara în care am avut grijă de copiii familiei Richardson?

– *Eu* am avut grijă de ei, îl corectă *Andrea*. Ne-am întâlnit întâmplător în oraș, în timp ce făceam o plimbare cu ei, dacă ți-amintești mai bine.

– Ești sigură că ne-am întâlnit întâmplător? o tachinează *Jason*. În anul acela ne-am întâlnit de multe ori din... întâmplare. La piscină, în pădure, la școală...

Andrea își amintea toate astea, dar pentru prima oară își dădea seama că toate acele întâlniri nu puteau fi chiar întâmplătoare.

– Oricum, continuă *Jason*, țin minte că le-ai spus fetelor o poveste despre luminile care se aprind de Crăciun pe străzi. Mai știi?

– Nu.

– Spuneai că fiecare lumină reprezintă inima unui îndrăgostit, care după Crăciun zboară și se ascunde printre stele. Departe, departe, spuse el cu voce seducătoare. Și dacă vreun îndrăgostit își dorește inima înapoi, trebuie să profite de Crăciun să și-o smulgă din copac. Dacă ratează șansa, e condamnat să se gândească la dragostea lui de fiecare dată când privește spre cer.

Da, *Andrea* își amintea povestea aceea romantică pe care o plătise pe loc și cât de mult le plăcuse surorilor *Richardson*.

– Acolo e și inima mea, le spuse *Jason*. Și cred că nu mi-o voi lua niciodată înapoi.

– A fost cadoul meu de Crăciun pentru surorile Richardson. Dar tu m-ai inspirat, spuse Andrea. Am scris-o totuși în jurnalul meu pentru că mă gândeam că într-o zi, când vei deveni un scriitor faimos, o vei rescrie.

– Îmi amintesc jurnalul tău, spuse Jason zâmbind. Avea coperti albastre și ți se părea că e cea mai de preț comoară de pe pământ.

– Așa e...

– Într-o zi te-am găsit dormind sub stejar, în curte. Țineai strâns la piept jurnalul. Știam că scriseseși despre mine în el. Dar eram prea domn ca să ți-l iau și să-l citesc.

– Nu puteai să mi-l iei fără să mă trezești, râse Andrea. Nu te da mai domn decât ești.

Robert, care tăcuse până atunci, răsuflă ușurat când ajunseră în dreptul Mercedesului său albastru.

– Nu te putem conduce, Jason, mormăi el. Mergem în direcție opusă.

– Întotdeauna o faceți, replică Jason, apoi se întoarse spre Andrea. Ai ceva în colțul gurii...

Și, ca și cum Robert nici nu s-ar fi aflat acolo, Jason o atinse cu degetul pe buze, apoi se aplecă și-i fură un sărut sub privirile uluite ale lui Robert.

– Hei! țipă el gătuț de furie. Te-am avertizat...

– Consideră sărutul acesta un avertisment, Robert, râse Jason. Vise plăcute, păpușică, spuse el întorcându-se spre Andrea și făcându-i semn cu mâna înainte să dispară în noapte.

Buimăcită, Andrea îi făcu și ea cu mâna.

O sărutase demonstrativ, la fel cum se purtase în toată seara aceea, dar Andrea nu se putea abține să nu recunoască faptul că-i plăcuse. Robert îi observă zâmbetul din colțul gurii și întrebă înfuriat:

– Să nu-mi spui că ți-a plăcut!? Nemernicul... Hai, intră în mașină. Să plecăm de aici... Nici unei femei nu-i plac lucrurile forțate.

– Nu... desigur, murmură ea strângându-și buzele și acoperindu-și genunchii cu haina de blană.

Nici o femeie întreagă la minte n-ar fi considerat atențiile lui Jason serioase. Nici o femeie întreagă la minte n-ar fi renunțat la o relație stabilă cu un om normal, ca Robert, pentru o aventură cu un pirat, ca Jason. Nici o femeie întreagă la minte n-ar fi crezut poveștile romantice ale lui Jason...

Jason avea un singur scop – să pună mâna pe bani. Dar gura ei încă ardea de excitare, ca și cum sărutul furat ar fi fost un legământ.

*

*

*

– Jason nu mă vrea pe mine, recunosc cinstit Andrea făcând un ibric de cafea în bucătăria ei. Nu sunt genul lui.

– Ești femeie și ești vie, spuse Robert cinic. Asta e tot ce contează pentru Jason.

– Vrea să te faci să-l plătești ca să dispară din viața noastră, spuse Andrea scoțând laptele din frigider. Consideră că are dreptul la o parte din moștenire. Și poate că nu greșește. *Este* fratele tău. Dar nu asta e problema. Problema e la noi, Robert. E vorba de încredere. Nu sunt proastă, să cad în plasa lui. Nici noaptea trecută...

Andrea se opri oftând. Era proastă.

– Noaptea trecută? Ce s-a întâmplat noaptea trecută?

– Nimic. M-a invitat la cină ca să discutăm despre manuscrisul lui. Asta a fost tot, ridică ea din umeri prefăcându-se indiferentă.

– Unde ați cinat?

– Într-un restaurant cu specific unguresc.

– Unde anume? insistă Robert spre exasperarea Andreei.

– La „Budapesta”, mormăi ea turnând cafeaua în cești. Vrei să știi și ce am comandat?

– Vreau să știu de unde are el atâtea bani de te-a invitat tocmai acolo.

– Nu știu! exclamă Andrea enervată de stilul inchizitorial al lui Robert. Nu-mi vine să cred... Robert, nu-ți dai seama că asta urmărește?

– Îmi dau seama prea bine, mormăi Robert. Am văzut eu cât de flatată te-ai simțit când te-a sărutat.

– Femeile se simt flatate când li se dă atenție, spuse rar Andrea încercând să-și păstreze calmul. Chiar și atunci când își dau seama că totul nu e decât de fațadă. E... nu știu, Robert, e ceva genetic. Ne place să ni se spună că suntem frumoase, chiar și atunci când știm că nu e așa.

– Speram să fii mai rezonabilă.

Din motive necunoscute acel comentariu o scoase din sărite pe Andrea. Dar încercă să se calmeze. Asta era tactica lui Jason. Încerca să inducă gelozie și îndoială într-o relație rațională și plină de afecțiune. Nu trebuia să se înfurie pe Robert. Jason era vinovatul.

– Sunt foarte rezonabilă, spuse Andrea ducând tava cu ceștile de cafea în camera de zi. Iar în cazul lui Jason, cel mai bine e să nu-l luăm în serios. La un moment dat, când își va da seama că nu merge, se va plictisi și ne va lăsa în pace.

Andrea se așeză pe canapea și luă o gură de cafea aromată, aburindă.

– Cred că ai dreptate, spuse Robert zâmbind condescendent după câteva secunde de gândire. Ești o femeie inteligentă și...

Din păcate, complimentele lui Robert se opriră aici. Exact în acel moment sună telefonul.

– Alo? zise Andrea ridicând receptorul.

– Bună, răspunse o voce inocentă și foarte cunoscută.

– Bună, Jason, spuse Andrea oftând și privind spre Robert care-i făcea semne de încurajare. Vrei să vorbești cu fratele tău?

– E tot la tine? Nu crezi că e cam târziu ca să... Are de gând să rămână peste noapte? Să nu-l lași să profite de tine, așa...

– Sigur că nu! exclamă Andrea exasperată.

De ce trebuia să-i dea explicații lui Jason? Robert era viitorul ei soț.

– Așa, oftă ușurat Jason. Știu că ești fată deșteaptă, păpușico. Ei, în ziua de azi fetele nu se mai mărită virgine, dar îți va fi mult mai ușor dacă nu-l vei lăsa pe Robert să-ți violeze teritoriul. Înțelegi ce vreau să spun?

Andrea se holbă la telefon, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Sexul e o armă puternică, Andy, continuă Jason spre stupoarea ei. Mai ales în cazul tău. Tu ești o romantică incurabilă. Și vei rămâne așa toată viața. Mi-e teamă pentru tine să nu fi luată de val și să acționezi din impuls, mai ales că nu pot fii tot timpul lângă tine, să am grijă...

Andrea izbucni într-un râs aproape isteric.

– La naiba! exclamă Jason. Bine, știu că sună idiot, dar nu pot să nu te avertizez. Știu că mă amestec unde nu-mi fierbe oala, dar... promite-mi că nu vei face o prostie.

– Nu, nu voi face, răspunse Andrea abia abținându-se să nu râdă.

– Așteaptă până vei fi sigură de sentimentele tale, Andy. Promite-mi, te rog.

Disperarea din vocea lui părea autentică. Dacă nu juca teatru, grija pe care i-o purta Jason ar fi impresionat-o pe Andrea. Dar nici ea nu mai știa ce să creadă. Așa că răspunse:

– Bine, îți promit... Mulțumesc pentru sfaturi, Jason.

Andrea mai apucă să audă oftatul lui de ușurare, apoi simți cum Robert îi smulse receptorul din mână și-l trânti în furcă.

– Nu vreau să mai vorbești cu el niciodată!

Reacția lui Robert o enervă pe Andrea. De ce n-avea încredere în ea? Ce voia? S-o închidă într-un turn de cleștar? De data asta Jason nu încercase decât să-i dea câteva sfaturi pertinente.

– Andrea...

Vocea lui Robert era plină de regrete. Nu era un bărbat autoritar, egoist sau irațional. Acționase pur și simplu sub impulsul momentului – ceea ce rar i se întâmpla – aflându-se pentru prima oară în viața lui într-o asemenea situație.

– Îmi pare rău, spuse el încet. Nu trebuia să-ți închid telefonul. Dar nu vreau să suferi.

Probabil că Robert avea dreptate. Jason avea un fel de a fi care o lua întotdeauna pe nepregătite.

– Hai să ne terminăm cafelele, spuse el. Poate că ar fi bine să discutăm mai mult despre Jason.

– Sunt obosită, Robert, răspunse Andrea.

Ultimul lucru de care avea chef era să discute cu Robert despre Jason Dorning, și efectul pe care-l avea acesta asupra ei. Era un mincinos și ea îl credea. Asta era tot.

– Aș vrea să mă culc, acum, dacă nu te superi.

– Bine, spuse Robert luându-și haina și îndreptându-se spre ușă.

Înainte să iasă o privi pe Andrea cu atenție, ca și cum ar fi văzut-o pentru prima oară. Apoi se aplecă și o sărută pe buze. Dar nu cum o făcea de obicei, cu tandrețe afectuoasă, ci ca un amant îndrăgostit.

Andrea fu atât de surprinsă, încât rămase paralizată câteva momente. Apoi îl îmbrățișă încurajator. Dar oricât s-ar fi străduit, Andrea nu reușea să-și scoată din minte sărutul lui Jason, bărbatul care-i luase mințile.

Capitolul 4

Andrea zăcea gânditoare pe șezlongul de pe terasă. Ce bună era ea! Prea deșteaptă să cadă în plasa vorbelor goale ale lui Jason, prea cerebrală să se implice total într-o relație fizică satisfăcătoare. Atunci de ce viața ei calmă și ordonată părea a intra într-un mare impas?

Răspunsese sărutului lui Robert cu pasiune, făcându-l să creadă că-l dorește la fel de mult ca și el. Dar în mintea ei nu încăpeau decât atingerile lui Jason. Doar ochii lui Jason îi stârneau valuri ciudate de excitare și doar vocea lui profundă, masculină, care-i spunea povești idioate romantice o mișca.

Trebuia să-l uite. Era logodită cu un bărbat atrăgător, bogat, care o iubea... rațional. Jason Dorning nu-i putea oferi decât o pasiune trecătoare și multă nesiguranță. Cu el s-ar fi compromis.

Totuși, exista un remediu pentru asta. În după-amiaza aceea se hotărî să-și facă o programare la coafor... pentru Robert. Pe el îl iubea și pe el voia să-l mulțumească.

– Imaginea ei de alabastru, spălat de lumina rece a lunii, cerea căldura sărutărilor mele, recită o voce masculină care îi dădu Andreei fiori.

Privi înspre grădină și-l văzu pe Jason zâmbitor, sprijinit cu bărbia de gard.

– În primul rând obrajii mei nu sunt spălați de lumina lunii, spuse ea calm. Și apoi, n-am nevoie de sărutările tale. Sunt sătulă.

De ce era atât de fericită să-l vadă? Bărbatul acela nu-i aducea decât neplăceri.

– Stai așa, nemișcată, de vreo cinci minute, spuse Jason. Mi-era teamă să nu te transformi într-o statuie.

– Nu, mă gândeam la ce trebuie să mai cumpăr. Crăciunul e peste două săptămâni și jumătate și mă prinde nepregătită. Acum, cu moartea tatălui tău, cu pregătirile de nuntă...

– Hmmm, zâmbi Jason, două tragedii într-o lună, e cam mult. Știi ceva? Hai să mergem împreună să cumpărăm haine noi pentru sărbători. Pun pariu că pe sub treningul ăsta ai ceva extrem de sexy.

– Pun pariu că sub aroganța asta ai ceva maniere! izbucni Andrea înfuriată. Nu te interesează pe tine hainele mele și nici lenjeria mea intimă.

– Sunt scriitor, îi aminti el. Mă interesează totul.

– Mda, spuse Andrea luându-și portofelul și ieșind în curte. Asta explică totul.

– Îmi place până și spatele tău, dragă. Și mai ales felul în care te miști atunci când pășești.

– Uită-te bine la mine, spuse Andrea oprindu-se în loc și înfruntându-l, sunt logodnica fratelui tău. Încetează să mai faci remarci referitoare la trupul meu.

– Și ce vrei să fac? Să-ți vorbesc despre importuri?

– Nu, ar fi bine să nu te mai ții după mine. Lui Robert nu i-ar plăcea dacă ne-ar vedea.

– Aha, iată o explicație plauzibilă, spuse Jason înfundându-și mâinile în buzunare. Ce mai face bunul samaritean? E gelos? Nervos? Tiranic? Sau e genul care se sperie și devine nesigur?

– Nici una nici alta, spuse Andrea zâmbind triumfător. De fapt, efectul scontat de tine este exact contrariu. Robert a devenit mult mai romantic. Mi-ai făcut un mare bine, Jason.

– Oh! făcu Jason surprins.

În acel moment semăna foarte mult cu fratele său. Andreei îi plăcea iritarea lui. Jason fusese atât de sigur pe el încât nu-și închipuise că făcând acel joc va avea ceva de pierdut. Dar iată că Robert îl surprinsese până și pe el.

– La revedere, Jason, spuse Andrea extrem de încântată de reacția lui.

– Ce vrei să facem azi? întrebă Jason schimbând subiectul și luând-o pe Andrea de braț.

– Am o întâlnire la două și jumătate.

– Cu cine?

– Cu psihiatrul, spuse ea fără să-și retragă brațul din strânsoarea lui.

– N-ai nevoie de sfaturile unui psihiatru, Andy. Nu ești mai nebună ca mine.

Andrea izbucni în râs.

*

*

*

Andrea și Jason priviră cu emoție vitrina magazinului Jordan Marsh, în care trebuia să apară dintr-o clipă în alta trenulețul cu Moș Crăciun. Nu apucase să-i cumpere nici un cadou lui Robert. Se plimbaseră cu Jason prin oraș și priviseră fascinați decorurile de Crăciun din vitrine, bucurându-se ca niște copii.

– Întâlnirea de la două și jumătate e la un cabinet de tatuaje, nu? speculă Jason sprijinindu-se de vitrină și privind-o pe Andrea amuzat. Ți-ai face un tatuaj?

– N-aș face nimic permanent.

– Cu siguranță. Ar fi la fel de prostesc ca și cum te-ai mărita cu un bărbat, când de fapt ești atrasă de altul. Am o idee, Andy. De ce nu te culci cu mine ca să mă scoți mai ușor din viața ta?

Asta era o glumă? Chiar dacă ar fi fost genul acela de femeie, Andrea n-ar fi băgat mâna în foc că ideea lui Jason era cea mai bună în situația de față.

– Așa se procedează? întrebă ea. Dacă o femeie se culcă cu un bărbat îi e mai ușor să-i întoarcă spatele?

– Uneori, zâmbi Jason. Dar s-ar putea să funcționeze și invers. Te culci cu mine și-ți întorc eu spatele. Fă-o pentru mine. Aș vrea din tot sufletul să-mi văd de viața mea.

– Ești prea mândru să accepți un lucru făcut din milă.

– Ai face-o din milă?

– Cu siguranță! minți ea.

– N-are importanță. Hai s-o facem.

– Dar dacă te îndrăgostești de mine? Ce se va întâmpla cu planurile tale mărețe?

– Cred că aș fi nevoit să mă căsătoresc cu tine, spuse el pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios. N-ar fi chiar atât de rău. M-aș alege cu un partener care să-mi citească manuscrisele și care să-mi spele șosetele. Ai putea chiar să-mi cari bagajele... Mi-ai aduce dimineata ziarul și papucii...

– Minunat! izbucni Andrea în râs. Și eu cu ce m-aș alege din toată afacerea?

– Cu mine! exclamă el desfăcând larg brațele. Ei, aș putea să-ți mai fac și cadouri din când în când. Poate că n-am banii lui Robert, dar ți-aș putea arăta diferite locuri pe care n-ai visat vreodată să le vizitezi. Am o mulțime de prieteni mult mai inteligenți și mai interesați decât importatorii insipizi ai lui Robert.

– Spune unul, îl provocă ea.

– Uite-o, spuse Jason făcând semn spre un afiș al teatrului. Marla Winters. Suntem ca frații. Aș putea obține oricând bilete la spectacolele ei. Spune-mi, când vrei să mergi?

– Marla Winters? întrebă Andrea sceptic.

Actrița aceea blondă, senzuală, care semăna cu Marilyn Monroe, era una dintre cele mai controversate din țară. De o lună de zile juca la Boston și Andrea nu fusese la nici un spectacol de-al ei. Poate că Jason putea face rost de două bilete, dar se îndoia că o cunoștea personal.

– Hmmm... murmură ea. Pun pariu că-l cunoști și pe regele Suediei. Mergi cu el la vânătoare în fiecare lună.

– Vorbesc serios, Andy. De ce nu mă crezi?

– Știu că ești un scriitor talentat și ai o imaginație extrem de bogată. Ar fi bine să te folosești de talentul tău, spuse ea serios. Eu cred în el.

– Da, crezi în talentul meu, dar nu crezi în mine. Asta e problema, nu? Întrebă el prinzând-o de încheietura mâinii și înghesuind-o într-un colț. Hai să punem un pariu, păpușico. Îți fac cunoștință cu Marla Winters și tu, în schimb... îmi oferi o noapte de dragoste. Corect?

Andrea îi evită privirile. Jason juca tare. Dacă o cunoștea pe acea actriță? Dacă pierdea pariul? Cu Jason Dorning orice era posibil.

– Și dacă nu, continuă el insinuant, îți voi oferi *eu* o noapte de dragoste.

Mda. Glumele lui Jason erau exasperante. Inventivitatea lui era ineputabilă. Ar fi făcut orice ca s-o bage în patul lui.

– Ei, ce spui? Întrebă Jason frecându-și seducător obrazul de al ei. Diseară? Am putea petrece noaptea împreună... Într-un loc numai de noi știut...

Buzele lui se lipiră cald de ale ei.

– Jason, murmură Andrea ameteită.

N-avea rost. Rațiunea ei nu se putea măsura cu dorința pe care i-o stârnea senzualitatea lui Jason.

– Diseară trebuie să mă duc la o petrecere, spuse ea cu ultimele puteri, ferindu-și gura de a lui. Cu Robert.

Abia mai respira.

– Trebuie să inventez un plan ca să-ți schimb programul, spuse el privind-o flămând.

– Nu-i o idee prea bună, Jason, răspunse ea dându-și seama ce greșală făcuse încurajându-l. Și cred că n-ar fi bine să ne mai...

Îl iubea prea mult și jocul acela era periculos. Andrea se zbătu doar o clipă în brațele lui, apoi se abandona pasiunii. Sărutându-se cu Jason își tot spunea că se va căsători cu Robert. Dar acum își dădea seama că de fapt nu-l iubea.

O mulțime de adolescenți adunați în jurul lor începură să aplaude și să ovacioneze.

– Bravo!

– N-o lăsa!

– Bis!

Jason se întoarse leneș spre adunare și făcu o plecăciune adâncă. Juca teatru. Ca de obicei. Jason n-o dorea cu adevărat. N-o dorea așa cum îl dorea ea. Putea să parieze că după ce va pune mâna pe bani va dispărea din viața ei. Jason era un pribeag, un artist, un călător, care nu se lega de nimic și de nimeni.

Înainte ca el s-o poată opri, Andrea își strânse mai bine haina în jurul ei și se strecură după primul colț de stradă. Jason n-o va iubi cu adevărat niciodată. Nu merita să riște nimic pentru el.

Capitolul 5

Andrea se plimba dintr-o cameră în alta a proprietății Pantonne în timp ce prietenii lui Robert o întâmpinau călduros, surprinși de apariția ei strălucitoare. Poate că exagerase puțin. Fusese la coafor unde-și ondulasă părul, se machiase cam strident pentru stilul ei, și se îmbrăcase cu o rochie din dantelă neagră. Parcă nu mai era ea însăși.

— Andrea! șoptise Robert uimit când ea îi deschisese ușa în seara aceea.

În ochii lui apăruse o întrebare nerostită. Îi fusese teamă să afle cum se produsese acea schimbare. Pentru că amândoi știau în adâncul sufletului — Robert bănuia, Andrea era convinsă — că răspunsul era Jason.

Deși știa că Jason nu va veni la acea petrecere, Andrea se îmbrăcase pentru el. Ținea la Robert Dorning, dar n-ar fi fost în stare să-și petreacă tot

restul vieții alături de el. Acum era convinsă. Toată după-amiaza încercase să găsească contraargumente. Și-și tot spunea că Jason încerca doar să-l manipuleze pe fratele său prin ea, dar deja ajunsese la un punct în care nu mai contau motivele.

Viața era mai palpitantă alături de Jason. Până și furia și iritarea erau semne că-i păsa ce credea Jason despre ea. Poate că nu era dragoste adevărată, dar era mult mai mult față de ce simțea pentru Robert.

– Draga mea Andrea! o strigă Vincent Carpezzi privind-o cu ochi calzi. Cât de frumoasă ești! De ce până acum...

Se opri mut de admirație, studiindu-o din cap până-n picioare. Apoi adăugă pe un ton conspirativ:

– Nu pot să spun că n-am fost avertizat. Cum am ajuns aici, mi s-a spus „așteaptă s-o vezi pe Andrea”. Ei, draga mea... chiar și așa, nu mă așteptam... Ai reușit să-i sucești mințile până și unui bătrân ca mine.

– Mă bucur că vă place, spuse Andrea sărutându-l pe obraz. Și mă bucur că ați venit și dumneavoastră la petrecere. Aș vrea să discutăm o problemă.

– Desigur, spuse avocatul încruntându-se și privind peste umăr în camera alăturată. Robert e aici, nu? Sper că nu te-a lăsat să vii singură.

– E în bibliotecă. Discută niște afaceri cu Albert Pantonne, explică Andrea luându-l pe Vincent de braț

și conducându-l spre un colț mai liniștit al încăperii. Aș vrea să vă întreb ceva în legătură cu o problemă legală. Vă deranjează?

– Draga mea Andrea, n-am decât o singură regulă fermă. Niciodată nu discut probleme legale la petreceri. Dar în cazul femeilor frumoase fac excepție. Putem să discutăm toată noaptea despre orice dorești tu. Te ascult.

– Mă întrebam cât de legal este testamentul lui Creighton Dorning, spuse ea cu voce joasă. Felul în care a procedat el este considerat standard?

– Înregistrarea video este rară, dar există precedent, spuse Vincent bătând-o ușor pe mână. Dacă asta te preocupă, te asigur că n-ai de ce să-ți faci probleme.

– Nu, zâmbi Andrea. Mă refeream la ultima parte, în care Creighton Dorning condiționa moștenirea. În cazul acesta există precedent?

Vincent deveni atent și Andrea continuă:

– Adică, dacă mă căsătoresc cu Robert el devine moștenitor. Dacă nu... n-ar fi drept să... El n-a greșit cu nimic. Înțelegeți ce vreau să spun?

– Ei bine... da... Ai de gând să... Poate că nu ești sigură, înțeleg. Dar când Creighton Dorning a murit erai cu Robert și probabil că el se aștepta ca voi doi să vă căsătoriți.

– Știu, și eu credeam că mă voi căsători cu Robert. Doar că... nu sunt sigură că vreau să mă mărit. Nu acum. Poate niciodată. E vorba de un angajament serios, permanent, și dacă nu ești sigur pe propriile sentimente, mai bine n-o faci.

– Toate viitoarele mirese se simt așa, spuse Vincent răsufând ușurat. La fel și mirii. Înaintea tuturor celor trei nunți ale mele am simțit la fel. Mă mir cum se mai căsătoresc oamenii. În zilele noastre, cu rata divorțurilor, cu contractele prenuptiale... Nu m-ar surprinde dacă în următorii ani voi vedea mirii duși la altar în cămăși de forță. Dar toate se rezolvă. Spui „da”, vă faceți promisiunile și gata. Crede-mă, doar așa merge.

– Dar dacă nu mă voi căsători cu Robert? Întrebă Andrea încercând să se întoarcă la subiect. Legal, spun. El va pierde totul?

– Va continua să rămână pe postul de director al companiei până ce te vei căsători tu.

– Și dacă nu mă voi căsători cu el? Niciodată? Dacă mă căsătoresc cu altcineva?

– Oh, se încruntă Vincent gânditor. Ei, în cazul ăsta averea va avea alt statut. Nu se va mai ține cont de testamentul video.

– Și?

– Averea se va împărți în mod egal între succesori. Adică între Robert și Jason. Deși Jason nu e fiul legitim

al lui Creighton Dorning, se consideră că are aceleași drepturi ca și Robert, pentru că a fost recunoscut... Înțelegeți?

– Da, zâmbi Andrea. Averea va fi împărțită în mod egal între Robert și Jason, repetă ea. Înțeleg.

– Desigur, din avere se vor scădea cheltuielile de judecată, pentru că va exista un proces.

– Înțeleg... Dar ei doi vor beneficia de părți egale.

– Mi se pare corect. Creighton trebuia să-i aibă în vedere pe amândoi fiii săi când și-a întocmit testamentul. Dar cred că a avut motivele lui.

Andrea simți că în fața sa se deschiseseră ușile spre libertate. Deci nu trebuia să se mai căsătorească cu Robert! Și dacă n-o făcea, averea se va împărți între cei doi frați, așa cum era drept.

– Îți ceri mâna logodnicei mele, Vincent? întrebă Robert amuzat apropiindu-se de ei și punându-și posesiv o mână pe umărul Andreei.

– Oh, făcu Vincent stânjenit. Ei...

– Discutam o problemă legală, îl ajută Andrea întrebindu-se cum să-i dea noua veste lui Robert.

Oricum, nu putea s-o facă în seara aceea. Privindu-i figura radioasă, Andrea se simțea vinovată. Știa că lui Robert nu-i va fi ușor. Mândria lui va fi rănită. Și, pe lângă asta, trebuia să-și împartă averea cu fratele său.

– Ce părere ai de Andrea? îl întrebă Janice Pantonne pe bătrânul avocat, apropiindu-se de cei trei.

– Hm? făcu Vincent smuls din gândurile sale. Oh, e... Deja am copleșit-o cu laude. Dar nu cred c-o interesează părerea unui moș. Tânărul acesta fermecător ar trebui să aibă efect asupra ei, spuse el făcându-i cu ochiul lui Robert.

– Dumnezeuule, șopti Robert privind spre mulțimea care se adunase în încăpere. Aceea nu poate fi decât Marla Winters. Nu știu dacă o cunoști, Andrea. Janice, tu ai invitat-o?

Andrea rămase șocată. Jason îi promisese că-i va face cunoștință cu ea, dar nu credea că atât de repede și într-o asemenea ambianță.

– Da, răspunse Janice, a sosit la Boston de vreo lună de zile, pentru un spectacol pe care-l dă în beneficiul unei societăți caritabile. Dar n-am invitat-o eu... Chiar n-am idee cu cine a venit aici.

Marla Winters își făcu loc prin mulțime până la ei și-i întinse mâna lui Janice Pantonne.

– Bună seara, spuse ea pe un ton suav, îmi pare rău că am dat buzna neinvitați, dar...

Întorcându-se spre însoțitorul ei, ridică din umeri. Jason zâmbi ca un copil prins făcând o prostie.

– Eu sunt de vină, spuse el. Bună seara, Janice.

– Nu, nu, interveni Marla. Amândoi suntem de vină. Jason mi-a propus să venim la petrecerea ta și eu, când am auzit, nu l-am mai lăsat în pace până nu m-a adus aici.

– Oh, făcu Janice amețită de explicațiile celor doi.

– Eram în trecere, continuă Marla, și Jason mi-a povestit despre prietenii lui minunați din Boston. Sper că nu te superi...

– Deloc, o liniști Janice sincer. Mi-a plăcut la nebunie ultimul tău film.

Andrea îl privi pe Jason în ochi. Jubila. Era clar. Arăta ca un jucător de pocher care avea asul în mânecă.

– Bună seara, Robert, spuse Jason întorcându-se spre fratele său.

– Bună, mormăi acesta.

– Și acum, spuse Jason, să vă fac prezentările. Janice Pantonne, ea este Marla Winters.

– Știu...

– Pe mine mă mai ții minte?

– Desigur, râse Janice. Mă întrebam ce ai mai făcut în toți acești ani.

– Marla, el este Vincent Carpezzi, unul dintre cei mai mari avocați din Boston.

– Mă bucur, zâmbi grațios Marla. Îmi plac avocații. Mi-au salvat viața de mai multe ori. La fel ca și Jason. De fapt așa ne-am întâlnit. Chiar mi-a salvat viața.

– Nu-i interesează asta, draga mea, o atenționă delicat Jason.

Dimpotrivă, își spuse Andrea privind cu invidie tabloul. Oare cum o salvase Jason pe Marla Winters? Era foarte curioasă să afle.

– El este fratele meu, Robert, continuă Jason.

– N-am știut că ai un frate.

– Ei, da, am. Nu, Robert?

Robert tăcu.

– Și ea este Andrea McKinley.

– Bună, Andy, spuse Marla cu jovialitate, mă bucur să te cunosc. Jason mi-a spus că-ți place să faci vrăji. Sper că nu mă vei transforma într-un bostan.

– Bostanii nu sunt specialitatea ei, spuse Jason. Ea transformă oamenii în blocuri de gheață.

– Vai, Jason! exclamă Marla. Niciodată nu știu când vorbești serios și când glumești.

– Toți ne confruntăm cu problema asta, zâmbi Andrea.

– Și nu în cele din urmă, continuă Jason prezentările, Marla, el este Albert Pantonne. Poate că ar trebui să-ți ceri iertare și față de el, până nu-și amintește că niciodată nu m-a plăcut.

– E vina mea, spuse Marla supusă, întinzând mâna. Dacă nu suntem bine-veniți, putem pleca.

– Nu, nu, interveni Janice, ne face plăcere să vă avem alături de noi. Nu-i așa, Albert?

Albert Pantonne privi spre figura entuziasmată a soției sale și spre ceilalți invitați al căror interes se polarizase asupra lor. Nu putea decât să accepte unanimitatea.

*

*

*

Marla Winters nu era o femeie proastă. Era caldă, prietenoasă, și ochii ei verzi păreau sinceri.

Nici Jason nu era prost. Dacă ar fi încercat s-o seducă pe logodnica fratelui său, n-ar fi trebuit să se afișeze la petrecere cu Marla Winters. Dar poate că încerca s-o facă geloasă.

Andrea mai luă o gură de șampanie privind spre femeia care captase atenția tuturor bărbaților din încăperea – Marla Winters.

– Unde ți-e garda de corp? întrebă Jason apropiindu-se de ea.

– S-a încuiat în bibliotecă cu Albert Pantonne. Cred că discută afaceri.

– Se pune la cale atacul barbarilor?

– Deja au escaladat zidul, spuse ea ușor împleticit.

Jason chicoti privind-o ciudat. Andrea se pilise și începea să flirteze cu el deschis. Devenise îndrăzneată.

Acela era cuvântul – îndrăzneță. Jason o făcea să fie îndrăzneță. Tot Jason era acela care o făcea să creadă în iubire.

– Îmi place de tine, Jason, recunosc eu ea. Întotdeauna mi-ai plăcut.

El zâmbi tentant, dar când se apropie de ea ca s-o atingă, Andrea se retrase prudent.

– Ai răbdare, spuse ea. Nu cunoști sensul cuvântului ăsta, nu?

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că ești un bărbat deștept. Dar ești nebun dacă ai impresia că-mi voi petrece noaptea cu tine. Ești prea atrăgător și eu n-am încredere în mine, spuse ea luând o altă gură de șampanie – a câta? Dar nici în tine n-am încredere, așa că suntem chit.

– Îmi plac femeile inteligente, Andy, murmură el seducător în urechea ei. Inteligente, frumoase...

– De aceea îți place Marla Winters, spuse ea în trecut.

– Se va bucura când va afla că ai o părere bună despre ea. Foarte puțină lume o apreciază.

– Oh, înțeleg perfect de ce. Dar Marla e o actriță talentată și cred că... e o femeie de treabă. Nu pot să n-o plac.

– Perfect, răsuflă el ușurat. Eu și Marla suntem foarte buni prieteni. De exemplu petrecerea asta... Am venit aici împreună, însă nici unul dintre noi nu se va supăra dacă nu vom pleca împreună.

– Înțeleg... Cu cine crezi că va pleca Marla de aici, în seara asta?

– Depinde cu cine voi pleca eu.

– Oh... zâmbi ea încântată să-l tachineze.

Savura felul în care se străduia Jason s-o seducă. Își aminti că îi plăcea să creadă că ea avea puterea de a transforma oamenii în blocuri de gheață. Așa că-l fixă intens cu privirile.

– Ai de gând să vii cu mine? întrebă el pierzându-și răbdarea.

– Nu pot, răspunse ea simplu. Am venit cu altcineva.

– Și eu la fel.

– Dar eu și Robert nu suntem amici, îi reaminti ea. Suntem logodiți.

Jason se întunecă la față. Nu mai vorbiră timp de câteva minute. Priviră în liniște perechile care dansau pe o melodie romantică, într-un colț special amenajat.

– Trebuie să vorbesc cu tine ceva important, șopti el.

– Despre manuscris?

– Nu, răspunse el luând-o de braț și conducând-o spre ușile mari de sticlă ale terasei. Hai să discutăm afară. E vorba de ceva personal.

– Pun pariu, râse Andrea.

Ieșind în aerul rece al serii ea începu să tremure.

– Cred că o să fac pneumonie dacă stau mult aici, spuse ea frecându-și înfrigurată brațele.

– Acum nu vei mai face pneumonie, replică el oferindu-i jacheta lui și conducând-o spre un colț mai întunecos.

– În poveștile romantice în care eroul și eroina se întâlnesc pe terasă, nu sunt zero grade afară, spuse ea. Cred că ar fi mai bine să intrăm în casă.

– Îți voi ține eu de cald, nu cedă Jason, încercuind-o cu brațele sale. Te voi duce în Paradis dacă mă vei lăsa.

– În Paradis? întrebă Andrea.

Era atât de fericită, acum, că știa că nu se va mai căsători cu Robert. Băuse multă șampanie și stătea în brațele bărbatului iubit. Ce-și putea dori mai mult pentru moment?

– Modestia nu te caracterizează, spuse ea.

– Știu cum sunt, Andrea, șopti el sărutând-o ușor pe gât. Hai să plecăm de la petrecere, ca să-ți arăt.

Andrea se pierdu o clipă în privirile lui seducătoare, dar își reveni repede.

– Nu pot să plec cu tine, Jason, șopti ea slab. Robert s-ar simți umilit.

– La naiba cu Robert! exclamă el exasperat. Nu-l iubești pe el, Andy. N-ai fi aici, cu mine, dacă l-ai iubi. Când vei recunoaște deschis asta?... Părul tău, rochia... toate astea sunt pentru mine, nu? Știai că voi veni după tine. Asta îți doreai.

– Nu mai știu ce vreau, răspunse ea sincer.

Închise ochii și-și lăsă fruntea pe pieptul lui, rugându-se ca el să-i dea timp să-și decanteze emoțiile. Dragostea pentru Jason se întorsese atât de brusc încât îi era teamă să nu fie vorba doar de o pasiune trecătoare, o fantomă a trecutului.

În urmă cu zece ani știuse că bărbatul acela era soritul ei, dar acum ajunseseră prea departe, într-un timp prea scurt. Mai întâi trebuia să rupă logodna cu Robert. Abia după aceea putea să se gândească la Jason.

– Vino cu mine, iubito, insistă el trăgând-o spre o bancă de marmură.

Dar, fiind întuneric, nu-și dădu seama, și o călcă din greșeală pe picior.

– Au! țipă ea sărind în lături.

– Te-am călcat rău? întrebă Jason îngrijorat.

– Nu-i nimic, îl liniști ea așezându-se pe bancă și scoțându-și pantoful. Am mai pățit-o.

– Poate ți-am rupt degetul... intră el în panică.

– Nu mi-ai rupt nimic.

– Nu poți să știi niciodată. Am lucrat odată cu un bărbat care-și rupsese piciorul și nu și-a dat seama la timp. Osul s-a sudat prost și acum are arterită.

– Nu mi-am rupt piciorul, Jason, insistă ea.

– Acum bărbatul acela poate prognoza vremea, continuă el. Stația meteorologică din Anaheim îl sună

regulat să-l întrebe când va ploua. Te doare? întrebă Jason palpându-i degetul. E rupt! Hai, trebuie să te duc la spital în momentul ăsta.

Înainte ca ea să poată obiecta, Jason o ridică în brațe.

– Hei, Jason, lasă-mă jos, n-am nimic! strigă ea bătându-l cu pumnii în umăr. Vorbesc serios, Jason, nici măcar nu mă mai doare.

Dar Jason ajunsese deja cu ea la o mașină sport, roșie, deschise portiera și o așeză cu grijă pe bancheta din spate.

– Nu intra în panică, spuse el urcându-se repede la volan ca ea să nu apuce să fugă. Te duc la urgență ca să fiu sigur că n-ai pățit nimic. Măcar atâta lucru pot face.

– Dar nu... Ce faci? Asta e mașina ta? Sper că n-ai ajuns hoț de mașini?

– Nu, e a Marlei.

– Și cum va mai ajunge Marla acasă?

Andrea uitase că se duceau doar până la spital, și că se vor întoarce imediat.

– O să se găsească cineva care s-o conducă. Poate o va face Robert.

– Nu, spuse Andrea dându-și seama de micul lor complot. Robert se va înfuria. S-ar putea să pună poliția pe urmele tale. Ar fi în stare.

– Sub ce acuzație?

– Răpire.

– Ce prostie. Duce omul o femeie la spital și e acuzat de răpire! N-am mai auzit așa ceva. Nu e de mirare că oamenii nu se mai ajută între ei. Oricând pot fi acuzați de rea intenție. Păcat...

– Faci pe prostul! râse Andrea. Dar tu chiar mă răpești. Da, asta faci!

– Știu că tu știi că eu știu că tu știi că te răpesc, glumi el privind-o dintr-o parte. Pari foarte excitată, dragă.

– Nu sunt, spuse ea strângând la piept jacheta.

Mirosea a Jason. Și ea era excitată. O răpise și acum voia s-o facă sclava lui.

Ce prostie! Încercă cu disperare să gândească logic. Jason încerca s-o influențeze. Și mai mult decât atât. Încerca s-o facă să se certe cu Robert. Și așa nu știa cum va reacționa când îi va spune că nu se va căsători cu el.

– *Ești* excitată, insistă Jason.

– Și tu ești un bou! replică ea iritată.

Capitolul 6

– Ce căutam aici? întrebă Andrea o oră mai târziu, când Jason parcă în fața spitalului și opri motorul.

– Mergem la camera de gardă să vedem dacă nu cumva ți-am rupt piciorul, răspunse el trântind portiera și ajutând-o să coboare. Poate că ar trebui să consultăm și un neurolog în legătură cu pierderile tale de memorie.

– Nu mi-ai rupt nimic, spuse ea pășind voinicește pe trotuar. Gata cu gluma, Jason. Ai mers prea departe. Uneori, ar trebui să știi unde să te oprești. Mă ascuți?

Dar Jason deja o ridicase în brațe și o ducea spre camera de gardă.

– Parcă suntem doi tâmpiți, mormăi ea. Ți-am spus că n-am nimic.

– I-am rupt piciorul, anunță Jason intrând în holul camerei de gardă.

– Nu mi-a rupt nimic, replică Andrea îmbufnată, încercând să scape din brațele lui.

– În plus, mai e și isterică, explică Jason șoptit. Urăște doctorii de când bunica ei s-a dus la spital și nu s-a mai întors. Avea doar șapte ani. E greu să pierzi pe cineva drag la vârsta asta fragedă.

– Nici măcar nu mi-am cunoscut bunica, spuse Andrea pufnind în râs.

– Înțelegeți ce vreau să spun? ridică disperat Jason din umeri. Și-a scos din minte întâmplarea. Dar acum, problema ei e piciorul. Am călcat-o din greșeală și mi-e teamă să nu-i fi rupt vreun os.

Andrea nu știa dacă să râdă sau să plângă. Situația era de-a dreptul ridicolă.

– Aveți asigurare medicală? întrebă asistenta de la ghișeu.

– Nu, spuse Jason. Dar am carte de credit. Acceptați American Express?

Andrea își ascunse capul în umărul lui Jason, abținându-se din răspuțuri să nu facă o adevărată criză de isterie.

– Gata, iubito, șopti Jason mângâind-o pe creștet. Încearcă să te controlezi.

– Se controlează? întrebă asistenta privind-o suspicios. Putem folosi o cămașă de forță, la nevoie.

– Nu, spuse repede Jason zâmbind. Cât timp e cu mine, nu e nici un pericol. Nu-i așa, Andy?

– Da, răspunse ea pufnind în râs.

– Aceasta e adresa dumneavoastră? Întrebă asistenta. Green Harbor, Maine?

– Da.

– Și vă numiți Dorning?

– D-O-R-N-I-N-G. Putem să intrăm? Doamna nu-i chiar așa de ușoară precum pare.

Andrea rămase întinsă pe spate pe masa de examinare din cabinet, numărând găurelele din tavanul antifonic și așteptându-l pe Jason să se întoarcă. Se hotărâse să rămână calmă. Când auzise de cămașa de forță, își dăduse seama că nu e de glumit. Mai bine îi făcea jocul lui Jason.

– Le-ai spus că mănânc viermi la micul dejun? Întrebă Andrea când se întoarse Jason.

– Dumnezeuule, asta mănânci?

– Nu, Jason, spuse ea izbucnind în râs. Credeam că tu mănânci. Când o să mă crezi că piciorul meu e întreg?

– Ai dreptate, spuse un doctor în vârstă palpându-i degetele de la picior. Radiografia arată că n-ai pățit nimic grav. Stai liniștită puțin. Vreau să verific dacă n-ai vreo entorsă.

Andrea își ținu respirația în timp ce doctorul își făcea treaba.

– Soțul dumneavoastră este foarte grijuliu, spuse el după ce Jason ieși din încăpere.

– Soțul! exclamă Andrea ridicându-se în capul oaselor.

Minciunile lui Jason o scoteau din sărite. Ce voia să demonstreze? Abia aștepta să plece de acolo și să-i arate ea.

– Mda, continuă ea relaxându-se. Jason e foarte devotat. Uneori aș vrea să fie mai puțin atent.

– Asta e, vi se pare că e prea grijuliu... Acum vă doare?

– Nu, spuse Andrea dându-și ochii peste cap.

– Acum?

– Nu.

– N-aveți absolut nimic, doamnă Dorning. Sunteți o femeie perfect sănătoasă. Și aveți un soț devotat și iubitor. Acum este pe hol, îi telefonează fratelui dumneavoastră, Robert, ca să-l liniștească.

– Da? Fratelui meu, spuneți...

Andrea se întrebă ce mai pune acum la cale Jason. Medicul se așeză la birou și, ridicându-și ochelarii pe creștet, o privi atent. Din copilărie, Andrea învățase că gestul acela anunța o predică iminentă.

– Căsniciile sunt o problemă în zilele noastre. În ciuda revoluției sexuale, femeile încă se mai căsătoresc cu bărbați pe care-și dau seama că nu-i cunosc.

Andrea îl privi prostituată pe medic. Unde voia să ajungă?

– Dar soțul dumneavoastră nu vă e complet străin, nu? continuă el.

– Nu, șopti Andrea.

– Sigur că nu. E un bărbat care vă iubește profund. Și... comunicarea pe care încearcă s-o stabilească cu dumneavoastră mi se pare normală pentru un bărbat. Încercați să țineți cont de sfaturile mele, doamnă Dorning.

– O să țin, promise ea evaziv. Voi... comunica cu soțul meu cu prima ocazie.

– Bravo! Ah, domnule Dorning, intrați, vă rog. Soția dumneavoastră e sănătoasă și puteți pleca liniștiți acasă.

– Grozav, spuse Jason privind-o dragăstos pe Andrea. Ei, atunci plecăm, iubito?

– Cum spui tu, iubitel, răspunse Andrea din vârful buzelor.

– Ce ți-a făcut medicul? întrebă Jason în timp ce se îndreptau spre ieșire.

– Nimic! exclamă ea trântind portiera în nasul lui Jason.

– Ai de gând să-mi spui sau nu? întrebă el pornind motorul mașinii.

– Sigur, îți spun. Medicul mi-a ținut o predică despre problemele mele sexuale. Se pare că are

impresia că sunt o fecioară speriată de dorințele carnale ale soțului meu. Ai idee cum i-a trecut prin cap asta? Întrebă Andrea înfuriată.

— Oh, gemu Jason. E numai vina mea. Dar am făcut-o pentru binele tău, dragă. L-am auzit spunându-i asistentei să-ți dea un sedativ, și atunci am intervenit eu.

— Aha... Și ce i-ai spus?

— Să te lase în pace, că și așa am probleme cu libidoul tău.

Andrea izbucni în râs.

— Nu ești supărată pe mine, nu-i așa? Întrebă Jason privind-o cu coada ochiului.

— Nu, deși ar fi trebuit...

— Perfect. O clipă am avut impresia că am cam exagerat.

*

*

*

Se îndreptau spre nord. Spre nord, adică în afara orașului. Atunci cum putea să fie atât de calmă? De fapt, nimic din ce făcea Jason n-o mai surprindea.

– Ce i-ai spus lui Robert? întrebă Andrea calm.

– Nu l-am sunat. I-am lăsat doar un mesaj pe robot.

– Și?

– I-am spus că ți-am rupt piciorul și că te-am dus la urgență ca să-ți fac o radiografie. „Nu te îngrijora. O voi aduce acasă. Pa.” Cam asta.

– Înțeleg, zâmbi ea începând să priceapă logica lui Jason.

Evitase să-i spună lui Robert la ce spital o dusesse. Ca s-o găsească, ar fi trebuit să sune toată noaptea la spitalele din Boston. Apoi mai era vorba de nume. Jason o înregistrase sub numele de Andrea Dorning. Toate astea ar fi zădărnicit eforturile lui Robert de a o găsi.

– Ai fi un criminal perfect, Jason, spuse ea privindu-l pe sub sprâncene.

– Mulțumesc, dragă. Și eu cred la fel.

Andrea se lăsă pe spătarul scunului și curând ațipi fără să-i pese unde avea Jason de gând s-o ducă. Avea încredere în el și asta o liniștea.

După un timp, simți că mașina se opri. Deschise ochii și văzu firma luminoasă a gogoșeriei „Dunkin’Donuts”. Câteva clipe mai târziu Jason reveni cu o două pungi pline și porniră mai departe.

Apoi, după alte câteva minute, mașina se opri din nou și Jason o scutură ușor încercând s-o trezească.

– Unde suntem? întrebă Andrea somnoroasă.

– Pe plaja Harbor din Gloucester, spuse el. Hai, pune-ți haina mea de piele.

– Sigur că da, murmură ea ajutându-se de brațul pe care i-l oferea Jason ca să coboare din mașină. Ce poate fi mai romantic? Mergem pe plajă în mijlocul lunii decembrie. Cum de nu m-am gândit la asta?

Jason îi făcu un culcuș din pături pe o stâncă și apoi se ghemui lângă ea. Andrea se simțea ca un copil, protejată de brațele lui puternice.

– Cafeaua e cu lapte și zahăr, spuse Jason. Sper că-ți place, spuse el întinzându-i punga de hârtie.

Andrea inhală cu nesaț aburii calzi ai cafelei, amestecați cu mirosul lui Jason de after-shave și cu aroma sărată a mării. Se simțea ca și cum ar fi fost doar ei doi pe planetă. Și gândul acela n-o deranja.

– Cum ți-a venit ideea să ții în portbagaj atâtea pături? Nu cumva ai plănuit împreună cu Marla toată escapada?

– Poate, spuse el enigmatic.

– Apropo, cum ai ajutat-o pe Marla? Chiar i-ai salvat viața, așa cum spunea?

– Îți amintești cartea pe care a scris-o acum șase ani, „Pierdută între stele”?

– Da, îmi amintesc.

Era o carte scrisă într-un stil destul de naiv, dar bine construită și plăcută ca lectură.

– Și, cum ți s-a părut?

– Destul de bună.

– Mulțumesc.

– Poftim? făcu Andrea întorcându-se spre el. Tu ai scris cartea Marlei?

– Exact. Marla a fost destul de inteligentă să-și dea seama că se angajase la o treabă ce o depășea. Editorul avea un prieten care, la rândul lui, avea alt prieten. Așa am cunoscut-o pe Marla. De atunci suntem prieteni foarte buni.

– Prieteni și...

– Și atât, zâmbi el. N-am vrut să sar în patul ei imediat ce am cunoscut-o, pentru că aveam o carte de terminat. Iar după ce am terminat-o, ne cunoșteam atât de bine încât ne puteam considera frați. Pentru mine, ea e tot Sally Lissack, din Detroit, și nu o actriță sexy pentru care orice bărbat și-ar risipi averea ca s-o aibă măcar o noapte. Iar Marla mi-e recunoscătoare pentru felul în care o tratez.

– Dar eu? întrebă Andrea sperând ca Jason să nu vadă în ea tot o soră mai mică. Eu sunt tot adolescenta slăbănoagă din Boston?

– Știi bine că nu.

Răspunsul simplu o încântă pe Andrea, care-și lăsă capul pe pieptul lui, râsuflând ușurată.

– Când ai de gând să-mi arăți manuscrisul, Jason? întrebă ea.

– Într-o zi. Într-o zi îți voi arăta totul.

– Ai mai multe? întrebă ea privind-l entuziasmată în ochi.

Jason era un scriitor talentat. Încă de la cinci-sprezece ani, Andrea știuse că Jason ar fi putut ajunge un romancier de succes. Era convinsă că nu va dura mult până când îi va vedea numele pe cărți. Dar trecuseră zece ani de atunci și nu se întâmplase nimic.

– Schimbă subiectul, spuse el sărutând-o pe buze. Nu te-am adus aici ca să discutăm despre cărțile mele.

– Atunci de ce m-ai adus?

– Doar ca să fim puțin împreună, departe de cei care te-ar putea influența, răspunse el sincer.

Multă vreme rămaseră tăcuți. Andreei îi era ușor să stea în brațele lui Jason, fără să se gândească la nimic, doar ascultându-i bătăile inimii. Clovnul fermecător dispăruse și în locul lui apăruse un bărbat mândru și singuratic.

– În curând se va crăpa de ziuă, spuse Jason privind cerul înstelat. Nu simți? Aerul e mai cald, stelele mai palide, întunericul mai moale. Mi se pare că momentul dinaintea zorilor e cel care aduce cu sine adevărul. Nimeni nu se mai poate ascunde acum, indiferent cât ar încerca.

– Și ce mi-ai putea spune despre tine într-un asemenea moment, Jason? întrebă Andrea scrutându-l din priviri.

– Că mă simt singur, recunosc el cu o voce pierdută, ca și cum și-ar fi vorbit sieși. Mă simt exclus, așa cum am fost întotdeauna – un bastard. Tatăl meu nu m-a dorit niciodată, mama mea a renunțat la mine, fratele meu mă urăște...

– Nu te urăște, spuse Andrea blând, simțind cum i se rupe inima. Îi e teamă de tine. Iar tatăl tău te-a iubit foarte mult. Mi-a mărturisit odată că ceea ce regretă cel mai mult e că nu-l poate avea pe fiul său mai mic alături.

Nu mai știură cât timp rămaseră așa, în tăcere, gândindu-se la amintirile triste din viața lor. Stelele deja păliseră, și la orizont se întrezărea o dâră de lumină, semn că soarele se pregătea să răsară.

Jason îi cuprinse fața în palme, și privind-o cu recunoștință, o sărută ușor pe buze.

– Acum trebuie să te duc acasă, șopti el. Azi am de rezolvat o problemă importantă.

Capitolul 7

Andrea se trezi dintr-un somn greu, privind lumina zilei filtrată prin jaluzele, și-și dădu seama ce anume o trezise. Telefonul. Degeaba ar fi încercat să-l ignore, pentru că persoana care o căuta era insistentă. Își puse halatul pe ea și se duse în camera de zi ca să răspundă.

— Alo? făcu ea somnoroasă.

— Andrea, ce faci? întrebă de la celălalt capăt al firului vocea supărată a lui Robert.

Doamne, uitase cu totul de el.

— Bine, ce să fac? Ai primit mesajul de la Jason, nu?

— Da. Vreau să știu ce ți-a făcut nemernicul.

— Nimic, spuse Andrea încercând să rămână calmă.

M-a călcat pe picior și a crezut că mi l-a rupt, așa că a insistat să mergem la urgență ca să-mi fac o radiografie. Din fericire, n-am avut nimic. După aceea am băut în oraș o cafea. Eram prea obosită ca să mă mai

întorc la petrecere, așa că m-a adus acasă. Pe Marla cine a condus-o la hotel? Jason își făcea griji pentru ea.

– Mi se pare normal, mormăi el. Eu am condus-o.

– Aha, zâmbi Andrea. Se pare că te-a plăcut.

– Nu, draga mea, încerca doar să-mi distragă atenția. Nu m-am născut ieri, spuse el sec. Și nici tu.

Ba da. Ea se simțea ca și cum s-ar fi născut ieri. Era îndrăgostită. Deși știa că bărbatul pe care-l iubea era periculos, nu se putea abține să nu se lase în voia sentimentelor.

– Trebuie să discutăm ceva serios, Robert, spuse ea dându-și seama că merseseră prea departe. Voiam să găsesc un moment mai bun în care să-ți spun, dar...

– Nu, Andrea! spuse Robert simțind pericolul. Nu spune ceva ce s-ar putea să regreti.

– Nu, Robert, îți spun ce simt. Nu pot să mă căsătoresc...

– Nu! strigă Robert înfricoșat. Nu-mi spune asta la telefon, dacă ții la mine cât de cât.

– Bine, zise ea, ai dreptate. Putem să ne întâlnim în după-amiaza asta?

– Nu, sunt ocupat, spuse Robert repede. La naiba, Andrea! Jason ne-a făcut-o până la urmă, nu-ți dai seama? Mă urăște, ar face orice ca să ne despartă.

– Nu, Robert. Trebuie să stăm de vorbă. Nu e vorba de ce mi-a făcut sau ce mi-a spus Jason. Dar nu știu

dacă m-ai fi cerut în căsătorie, dacă tatăl tău nu te-ar fi forțat s-o faci. Și felul în care ai făcut-o... Eu sunt o persoană romantică, poate nu ți-ai dat seama...

— Gata! strigă Robert cu disperare. Nu mai spune nimic până nu ne vedem față în față. Acum trebuie să mă întâlnesc cu cineva, la New York... Un detectiv particular care... În fine, n-are importanță. Dar până nu aflăm ceva, și asta se va întâmpla mâine...

— Să aflăm? Ce să aflăm? întrebă Andrea confuză.

— Despre Jason. Am angajat un detectiv particular să afle totul despre fratele meu. Mâine vom ști ce a făcut în ultimii zece ani.

— Ai pus pe urmele fratelui tău un detectiv particular? întrebă ea uluită. Țsta e cel mai dezgustător lucru pe care...

— Calmează-te, Andrea, o întrerupse el obosit. Am considerat că e timpul să te trezești la realitate.

— Ce-ar fi să te trezești *tu* la realitate? făcu ea înfuriată, strângând receptorul cu putere. Ce-ar fi să stai de vorbă cu el, sincer? Lui Jason știu că i-ar părea tare bine dacă ai face-o. Nu ți-ai dat seama de asta până acum?

— Jason nu vrea decât banii mei. Banii mei, pricepi?

— Ți-a cerut el vreun ban? întrebă Andrea simțind cum o cuprinde îndoiala.

Oare dacă Robert i-ar fi dat bani, Jason ar mai fi rămas în Boston, lângă ea?

– Nu. I-am oferit, dar...

– I-ai oferit? Și el ce ți-a spus?

– M-a refuzat. Dar poate că vrea mai mult decât am fost eu dispus să-i dau. De asta țin să aflu mai multe despre trecutul lui. Și acum, te rog să nu mai țipi. Oricum, ar fi mai bine să te mai gândești, până mâine.

– Bine, acceptă Andrea. Știu că-ți arunci banii pe o vânătoare nebunească, dar faci ce vrei.

– Ne vedem când mă întorc, bine?

– Bine, răspunse Andrea înțepată.

– Bine... spuse Robert încercând să mai adauge ceva, dar nu mai reuși. La revedere...

– Pa! spuse Andrea trântind receptorul.

*

*

*

Înaintând pe cărarea cimitirului, cizmele Andreei scârțâiau pe zăpada înghețată, și respirația ei făcea rotocoale de abur gros. Voia să aducă flori la mormântul lui Creighton Dorning, dar gestul n-ar fi avut nici un sens. Florile s-ar fi ofilit din cauza frigului înainte ca ea să ajungă la mormânt. Așa că se hotărîse să-i ducă trei trandafiri artificiali din mătase.

Cerul avea o culoare gri care prevestea ninsoarea și îi amintea de gândurile melancolice care o frământau în ultima vreme. Nimic din trecutul lui Jason nu i-ar fi schimbat părerea despre el.

Lipsise zece ani. Ce ar fi putut face un om în această perioadă de timp? Să scrie? Să muncească? Să se căsătorească și să facă copii? Să mintă, să înșele, să fure sau să omoare? Nu! Jason trebuie să fi scris. Și să fi călătorit. Așa îi spusese el. Dar cu ce bani trăise?

Cu banii primiți de la Marla pentru scrierea cărții? Nu, Robert nu va afla nimic compromițător de la detectivul particular.

Ajunse la monumentul funerar comandat de Robert și fu surprinsă de scena pe care o găsi acolo. Jason Dorning stătea în fața mormântului, cu capul plecat, gânditor.

Andrea se ascunse în spatele unui copac, nedorind să-l deranjeze pe bărbatul acela îndurerat care părea că-și dorește un moment de intimitate. Îl văzu mângâind cu degetele înghețate piatra funerară rece. Andrea nu vedea din acel loc inscripția, dar știa ce conținea – „*Creighton Samuel Dorning – Dispărut dintre cei vii, dar nu și din inimile noastre*”.

Dispărut dintre cei vii și regăsit abia acum. Prea târziu pentru fiul său cel mic.

Pierdută în gândurile ei, Andrea nu-l văzu pe Jason apropiindu-se de ea. Abia când fu prea târziu ca să se mai ascundă, își dădu seama că Jason o văzuse.

Avea fața răvășită de lacrimi și părea stânjenit că ea îi văzuse durerea.

— Iartă-mă, murmură el și se întoarse din drum alegând ieșirea secundară.

*

*

*

Jumătate de oră mai târziu, Andrea îl văzu pe bărbatul pe care-l privise pe furiș mai devreme, plimbându-se pe drumul care ducea spre Boston. Opri mașina lângă el, deschise portiera și-l întrebă:

— Te simți bine? Hai, urcă.

Spre surprinderea ei, Jason o ascultă docil.

— Putem să trecem peste momentul ăsta, propuse Andrea după un timp, știu că plângeai, „dar asta nu te face mai puțin bărbat în ochii mei”, cită ea.

Jason își aprinse o țigară și suflă nervos și lung primul fum albăstrui.

— Ce naiba mai e și asta? întrebă el aruncându-i o privire tăioasă.

– „Departa de casă”, de Joseph Dalton, spuse ea privindu-l cu coada ochiului. Cartea preferată a tatălui tău. O citea înainte să moară.

– O lectură rasată pentru un bătrân, nu? mormăi el printre dinți. Credeam că e admiratorul lui Jarvis Drew.

Andrea nu-i răspunse provocării. Nu se îndoia că Jason se simțea încă rănit, dar nu stătea în puterea ei să schimbe trecutul. Nu-i putea oferi decât sprijin moral.

– Unde vrei să te las, Jason?

– Unde vrei tu, răspunse el. Aș prefera, dacă vrei, să mergem la tine acasă.

Andrea știa ce însemna asta. Toate atingerile, toate privirile și toate gesturile lui conduceau spre o singură concluzie – Jason voia să facă dragoste cu ea.

Asta își dorise Andrea de ani de zile. Bine, dar apoi, ce s-ar fi întâmplat? Jason și-ar fi văzut de drum sau ar fi rămas lângă ea? Dar poate că asta nici nu conta. Andrea îl dorea prea mult ca să se mai gândească la consecințe.

– E o adevărată aventură să găsești un loc de parcare liber în orașul ăsta, spuse ea oprind mașina sub un copac din fața blocului în care locuia. Din păcate, vrăjile mele nu au efect în privința asta. Hai, cobori?

Jason o urmă urcând treptele de granit de la intrare. Câteva momente mai târziu intrară în micul ei apartament.

– Vrei un ceai? întrebă ea luând o atitudine relaxată. Am ceai de plante sau Lipton. Sau poate preferi o cafea.

– Nu, un ceai, te rog. Sau ce vrei tu.

Jason începu să se plimbe agale prin camera de zi, admirând tablourile de pe pereți.

Vor face dragoste. Era inevitabil.

Andrea umplu două cești cu apă clocotită și le puse pe o tavă, alături de cutia cu pliculețele de ceai. Se întoarse în camera de zi și-l văzu pe Jason studiind cartea pe care o citea ea, „Departee de casă”.

– Cum s-a sinucis tatăl meu? întrebă Jason așezându-se pe canapea, alături de ea.

– A luat un tub de sedative. Apoi a început să citească această carte, până n-a mai respirat. Doctorul ne-a spus că n-a suferit deloc.

Jason răsuflă ușurat.

– Mi-aș fi dorit să-i spun cât l-am iubit. Înainte să fie prea târziu...

– Cred că știa, spuse Andrea cu înțelegere. Mi-a spus că întotdeauna i-ai răspuns la telefoane, deși toate convorbirile voastre se terminau cu o ceartă. Uneori nu trebuie să vorbești despre sentimentele pe care le porți unei persoane. Aceste lucruri se simt.

– Tu ai nevoie să le auzi? întrebă el luându-i mâna și studiindu-i degetele.

Andrea îl privi în ochi, fascinată. Simți că se scufundă într-un abis din care nu va mai putea scăpa vreodată.

– Te iubesc, Andy, șopti el. Te iubesc de ani de zile, dar am refuzat să recunosc. Acum zece ani... șopti el îngenunchind în fața ei, mi-era îngrozitor de greu să pretind că nu te doresc. Visam să te iau în brațe și să te strâng la piept. Aproape că-mi puteam imagina ce gust au buzele tale și mă întrebam... cum îți miroase părul.

Andrea era prea surprinsă ca să mai vorbească. Toți anii aceia își imaginase că doar ea îl dorea pe Jason atât de mult.

– Când te-am găsit adormită sub stejarul acela, continuă el mărturisirile, m-am ghemuit lângă tine și ți-am sărutat părul.

– Și cum mirosea? întrebă Andrea cu respirația tăiată.

– A soare, răspunse el sărutându-i lobul urechii.

Andrea închise ochii și se imagină adormită sub stejar, cu Jason deasupra ei, privind-o și dorindu-și să fie a lui. Dacă ar fi știut atunci... Mărturisirile lui Jason întrecuseră imaginația ei.

– Dar știam că nu puteam să te am, spuse el. Te-aș fi rănit...

– Nu, răspunse Andrea gemând încet de plăcere, sub vraja atingerilor lui. Te doream, Jason, încă de pe atunci.

– Dar nu erai decât o fetișcană de cincisprezece ani. Cum știai tu atunci ce-ți doreai de la un bărbat?

Poate că Jason avea dreptate. Dar acum crescuse. Și el era irezistibil. Andrea își apropie buzele de ale lui, simțind că nu se mai poate abține.

– Andy, gemu el sărutând-o. Ai grijă, dragostea mea...

Dar Andrea deja îl cuprinsese în brațe cu pasiune. Sufletul ei se deschisese ca să-l primească pe al lui. Ea fu prima care îl stârni. Și Jason n-o respinse.

O iubise dintotdeauna. Aceeași emoție pe care o trăise în urmă cu zece ani, se redeșteptase în momentul acela. Dragostea lor nu murise. Înghetase zece ani, ca acum să se topească și să se transforme într-un foc puternic.

Vor face dragoste și ea nu era în stare să-l oprească. Nu voia. Îl dorea așa cum nu-și dorise nimic până atunci. Închise ochii încercând să se potolească, în timp ce Jason îi scotea pulovărul.

– Ești atât de frumoasă, murmură el ținându-i încheieturile de spătarul canapelei și sărutând-o cu pasiune.

Andrea se abandonează senzațiilor uimitoare care-i străbăteau trupul și mintea. Dorința se intensifica în brațele lui autoritare.

– Nu, gemu Jason făcând-o pe Andrea să se trezească din dulcea abandonare. Dumnezeu, ce facem?

– Ce facem? întrebă Andrea confuz, trăgându-l mai aproape de ea.

– Nu! o avertiză el îndepărtând-o și aruncându-i pulovărul în brațe. Nu mă atinge, Andy, te rog. Îmbracă-te. Hai să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic.

– Nu înțeleg, spuse Andrea îmbrăcându-se la repezeală.

Mai devreme, Jason o lăsase fără suflare arătându-i intensitatea pasiunii lui, ca acum să se retragă fără nici o explicație, privind în gol pe fereastră. Ce făcuse de rupsese vraja care-i legase într-un moment de extaz suprem?

– Am cunoscut o mulțime de femei, spuse el de departe. Dar nici una nu m-a speriat până acum. M-ai fi lăsat să fac dragoste cu tine, nu? Chiar aici, chiar acum, înainte să apucăm să ne gândim la repercusiunile gestului nostru.

– Da, recunosc ea abia șoptit.

– Dar apoi ce s-ar fi întâmplat? „Mulțumesc, domnule” și te-ai fi întors la Robert.

– Nu știu, răspunse ea sincer, tremurând. Nu mă gândeam la ce va fi.

– Ei, poate că ar fi timpul s-o faci, spuse el cinic. Pentru că ideea de a fi îndrăgostit de soția fratelui meu nu-mi surâde.

Jason mai credea că ea se va căsători cu Robert? Acum? După ce recunoscuse că-l iubea pe el?

– Dar pe tine te doresc, nu pe fratele tău.

– Mâine dimineață îl vei dori pe fratele meu. Vei avea optzeci și trei de milioane de motive să-l dorești pe Robert Dorning.

Andrea îl privi cu disperare. Ei nu-i păsa de banii lui Robert. Nu-și dorea decât dragostea lui Jason Dorning și nu știa cum să-l convingă de acest lucru.

– Uite, spuse el luându-și haina de pe canapea, tot ce ți-am povestit despre trecut a fost o prostie. Știu ce-și dorește o femeie să audă, asta-i tot. Încercam să te seduc, dar acum m-am răzgândit.

– Nu te cred, spuse Andrea ferm.

Știa că Jason voia să se protejeze pe sine de o decepție.

– Cred că mă iubești, continuă ea.

– Mințeam, insistă el. Nu sunt bărbatul pe care-l dorești.

– Jason, stai!

Dar era prea târziu. El plecă trântind ușa în urma lui.

Capitolul 8

„Răbdarea e o virtute pe care rareori o întâlnești la o femeie și niciodată la un bărbat”...

Ciudad. În minte îi veniseră versurile aceluia cântec în timp ce aștepta ca Robert să-i răspundă la telefon. Secretara o pusese să aștepte, dar ea simțea că-și pierde răbdarea și bătea darabana cu unghiile în agenda de telefoane.

— Andrea?

— În sfârșit, răsuflă ea ușurată. Credeam că m-ai uitat. Am sunat azi-dimineață la birou ca să anunț că nu pot veni și am aflat că m-ai căutat.

— Ți-e rău? Să-ți trimit un doctor? întrebă el îngrijorat.

— Nu, nu, mulțumesc. Am avut o insomnie rebelă astă-noapte, nimic serios.

Adevărul era că nu reușise să doarmă gândindu-se la ce avea de făcut, acum, că era sigură de dragostea pe care i-o purta Jason. Din păcate, acum el se ascundea. Nu-i spusese unde-l poate găsi și, după ce sunase la treizeci de hoteluri din oraș, se gândise că poate Jason nici măcar nu se cazase într-un hotel.

– Mă gândeam să ne vedem mai târziu, sugera Robert. Spuneai că vrei să stăm de vorbă.

– Ai aflat ceva de la detectivul tău? întrebă Andrea simțind că i se face rău de la stomac.

– Nu prea...

Andrea se îndoise fără motiv, pentru o clipă, de Jason. Inima ei n-o înșela. N-avea nevoie de informațiile unui detectiv particular ca să aibă confirmarea faptului că bărbatul pe care-l iubea era un om cinstit.

– Asta nu înseamnă că Jason e curat, continuă Robert. Dar aș vrea să stau de vorbă cu tine înainte să te convingă prefăcutul ăla să nu te mai căsătorești cu mine. Vii la mine la birou în după-amiaza asta? Să spunem pe la trei...

– Bine, fu ea de acord. Ne vedem atunci. La revedere.

Nimic din ce i-ar fi putut spune Robert n-ar fi reușit să-i schimbe hotărârea. Logodna fusese o greșeală de la început. Ținea la el, dar nu-l iubea. Lipsea scânteia

pasiunii. Dacă n-ar fi fost testamentul lui Creighton, probabil că Robert n-ar fi cerut-o niciodată în căsătorie și ea ar fi fost liberă să rămână cu Jason.

Dar numai dacă l-ar fi putut găsi pe Jason! Dacă plecase din Boston, nu-l va mai găsi niciodată. Ar fi putut pleca oriunde – în Franța, în America de Sud... Green Harbor, Maine! Da, acolo locuia. Dar putea fi și cu Marla Winters...

Înainte să caute din nou numere de telefon, auzi o bătaie în ușă.

– Andy? strigă o voce familiară.

– Jason! exclamă ea deschizând ușa cu mâini tremurânde.

Era palid și cearcănele de sub ochii lui grăiau de la sine. Jason nu dormise, la fel ca și ea, toată noaptea.

– Am trecut pe la tine, la birou, dar mi-au spus că ești bolnavă. Poate că suferi de aceeași boală ca și mine.

– Probabil, fu ea de acord, invitându-l să intre în casă. Crezi că există remediu?

– Nu, cred că e fatal, spuse el zâmbind stânjenit. M-am plimbat toată noaptea pe străzi. Ba chiar am compus și un discurs frumos. Vrei să-l auzi?

– Te rog, spuse Andrea sprijinindu-se de ușă și privindu-l cum se plimba neliniștit prin cameră.

– Bine, zise el respirând adânc. La început nu mă gândeam decât cum să fac să te am. Nu-mi păsa ce minciuni îți voi spune.

– Și ce mi-ai spus aseară au fost tot minciuni? îl întrerupse ea.

– Nu, recunosc el îndurerat. Aseară m-am mințit pe mine însumi. Mi-am spus că trebuie să plec pentru că nu voiam să te rănesc determinându-te să rupi logodna cu fratele meu. Simt că pentru prima oară în viața mea legătura cu tine nu poate fi o simplă aventură. Vreau să... spuse el trecându-și visător degetele prin părul ei. Poate sună nebunește, dar... Vreau să-ți aparțin. Vreau copii....

Copii? Ce însemna asta? Jason Dorning o cerea în căsătorie?

– Vreau scutece și biberoane și tot ce înseamnă creșterea unor copii. Vreau o soție.

– Copii? repetă Andrea zâmbind încântată.

Da, o cerea în căsătorie. Bine, scena nu se petrecea așa cum și-ar fi închipuit ea că ar fi trăit-o cu un bărbat romantic. Dar Jason avea circumstanțe atenuante. Nu dormise toată noaptea gândindu-se la o soluție.

– Îți pot oferi o viață decentă, dar nu-ți pot da ce-și permite Robert. Dar dacă vrei dragoste...

– Speram să-mi oferi puțină dorință, îl întrerupse Andrea. Mă dorești, nu?

– Oh, da, recunosc el privind-o în ochi. Te doresc foarte mult.

– Atunci și eu cred că ți-aș putea oferi copiii pe care ți-i dorești.

– Te căsătorești cu mine? Așa, pur și simplu?

– Da.

– Dar banii? Renunți atât de ușor la optzeci și trei de milioane de dolari? Știi ce faci, nu?

– Da, știi ce fac, răspunse ea impresionată de grija pe care i-o purta Jason. Te iubesc... la bine și la rău... te voi iubi mereu... Doar că mi-aș fi dorit ca cererea ta să fie mai romantică.

– Romanticism, asta îți dorești, iubita mea? zâmbi el cuprinzând-o în brațe. Te ador... Ești raza mea de soare... Ești țiganka mea cu ochi violeți, care mi-a furat sufletul... viața... Nu-ți pasă de bani! exclamă el ridicând-o în brațe. Te vei căsători cu mine!

– Da! strigă fericită Andrea strângându-l cu putere în brațe.

Jason nu știa că va moșteni jumătate din avere, acum că ea nu se va mai căsători cu Robert. Andrea se decise să nu-i dea încă vestea, ca să nu strice momentul romantic. Va fi o surpriză care va adăuga un plus fericirii lor.

– Pot fi soția unui bărbat sărac, îl asigură ea sărutându-l. Pot fi soția unui nebun... Dar nu pot fi soția unui trădător.

– Aha, zâmbi el mefistofelic. Hai să-ți spun un mic secret. Aventurile mele sexuale au fost exagerate.

– Să nu-mi spui că ești virgin!

– Nici chiar așa, zise el așezându-l pe canapea. Pun pariu că te-ai încălzit în bluza asta, spuse el începând să-i desfacă nasturii. Și în sutien... Trebuie să te dezbrac înainte să dai în clocot.

– Din păcate nu mă pot descotorosi de haine. Încă. Trebuie să plec acum.

– Asta înțelegi tu prin romantism? „Mă căsătoresc cu tine. La revedere.” Vino aici, îngeraș. Trebuie să te învăț câte ceva despre bărbați.

– Nu, Jason, spuse Andrea ferindu-se de atingerile lui, chiar trebuie să plec. Mă întorc mai târziu să facem planurile de nuntă.

– Putem să zburăm chiar în seara asta la Las Vegas, să ne căsătorim imediat, sugeră Jason. Nu mai suport. Zece ani deja sunt prea mulți pentru dorința mea.

Și ei îi păruseră o eternitate. Acum, știind cât de mult o iubea, parcă nu-i mai venea să plece de lângă el. Dar Robert o aștepta. Trebuia să rezolve și problema aceea, singura care mai stătea în calea fericii lor.

– Bine, ne putem căsători și aici, în Boston, continuă el. Dar va trebui să-ți respect castitatea, ca un cavalier, trei zile.

– Dar dacă eu nu doresc să-mi respecti castitatea? întrebă Andrea râzând. La asta te-ai gândit, cavaler?

– Dacă mă dorești destul de mult, nu te voi refuza.
Înțeleg nevoile umane primare...

Andrea îl privi pe sub sprâncene și aruncă cu o pernă în el.

– Ce-ar fi să vin și eu cu tine acolo unde trebuie să te duci? Vreau să mă asigur că nu-ți vei face tatuajul acela.

– Nu, Jason, spuse ea privindu-l serios. Trebuie să mă întâlnesc cu... N-o să-ți placă ce vei auzi.

– Ascult, spuse Jason devenind atent. Cu cine trebuie să te întâlnești?

– Cu Robert.

– Poftim??? De ce?

– Nu te supăra degeaba, încercă ea să-l liniștească. Încearcă să fii rezonabil. Trebuie să-i spun lui Robert despre noi. În fond, sunt logodnica lui. Nu vreau să fug cu tine în lume ca și cum aş comite o crimă. Trebuie să-i dau o explicație, nu?

– Sigur, spuse el tăios. Dar mai târziu. Vino cu mine în seara asta la Las Vegas, și după ce ne vom căsători îi voi telefona chiar eu lui Robert ca să-l anunț.

Teama din ochii lui era atât de evidentă, încât Andrea simți nevoia să-i cuprindă obraji în palme și să-l sărute.

– Nu-l iubesc așa cum te iubesc pe tine, Jason.

– Dar în ce fel îl iubești? Andy, nu-mi place discuția asta.

- Fii rezonabil.
- Sunt rezonabil, dar mi-e frică. Robert va găsi o modalitate să ni se pună în cale.
- Nu poate face nimic împotriva voinței noastre.
- Trezește-te, Andy! exclamă Jason. Robert mă urăște. Nu va accepta niciodată ca eu să-i fur logodnica.
- Și ce mi-ar putea spune ca să mă convingă să nu rup logodna cu el? Că ești nebun și sărac? Asta deja știu, și tot te iubesc.
- Ba nu, replică Jason frecându-și îngrijorat fruntea încruntată.
- Ba da, și tu trebuie să ai încredere în mine. Acum trebuie să plec. Mă voi întoarce repede. Apoi vom zbura la Las Vegas și ne vom căsători.

*

*

*

Una era să-l liniștească pe Jason și alta era să se liniștească ea însăși. Douăzeci de minute mai târziu, Andrea intră în biroul lui Robert, cu inima cât un purice. Acesta părea destul de calm pentru un om care știa că dintr-o clipă în alta putea pierde jumătate din optzeci și trei de milioane de dolari.

Vincent Carpezzi stătea rigid pe un scaun, lângă fereastră. O privi pe Andrea doar o clipă și-i zâmbi scurt.

Andrea spera din tot sufletul ca ei să nu fi aflat ceva rău despre Jason.

– Cred că știi deja de ce am venit aici, Robert, spuse ea. N-am plănuit să mă îndrăgostesc de altcineva, dar nu-i pot comanda inimii...

– Ia loc, Andrea, o întrerupse Robert. Vreau să-ți dau o veste.

– Ai aflat ceva de la detectivul tău? întrebă ea încercând să pară degajată. La telefon mi-ai spus că nu.

– De la detectiv, nu, răspunse Robert sigur pe el. Nu încă. O investigație serioasă ia timp. Poate peste o săptămână, două...

– N-ai ce să afli.

– Ai de gând să te căsătorești cu el?

Andrea dădu din cap.

– Acum?

– Da.

– Cu ce te-a prostit de te-a convins să te căsătorești cu el? Pentru Dumnezeu, abia îl cunoști pe bărbatul ăsta.

– Mi-a spus niște lucruri... murmură Andrea.

Că era frumoasă, că o iubea – tot ceea ce aștepta o femeie să audă de la un bărbat.

– Presupun că nu ți-a spus despre testamentul lui tata?

– Ce testament? întrebă ea confuz. Dacă nu mă căsătoresc cu tine, averea se va împărți în mod egal între voi doi. Dar Jason nici măcar nu știe lucrul ăsta.

– Cred că știe mai multe decât tine, interveni Vincent Carpezzi deschizând gura pentru prima oară de când sosise Andrea. Nu mi-am dat seama până când domnul Dorning – mă refer la Jason Dorning – a venit la mine și mi-a cerut o copie a testamentului, invocând motive personale.

– Foarte personale, întări Robert. Cum ar fi lăcomia.

– Ei bine, își dresе glasul Vincent Carpezzi, tu m-ai întrebat ce se va întâmpla dacă nu te vei căsători cu Robert... Nu știu ce m-a împins ca, după petrecerea familiei Pantonne, să mă duc să revăd înregistrarea testamentului. Nu mi-am dat seama înainte de moartea domnului Creighton, pentru că dacă mi-aș fi închipuit ce încurcătură ar putea ieși...

Andrea îi privi pe cei doi bărbați uimită. Unde voiau să ajungă? Creighton fusese foarte clar – dacă Andrea se căsătorește cu Robert, el moștenește toată averea.

– Uite o stenogramă, spuse Robert așezându-i sub nas o foaie de hârtie tipărită. Am subliniat paragraful care ne interesează pe noi.

– „Fiul meu va moșteni întreaga avere în ziua în care se va căsători cu Andrea McKinley. Până atunci, Robert poate rămâne în funcția de director al companiei...” citi Andrea cu voce tare, apoi întorcându-se spre Vincent Carpezzi spuse: Și dacă nu mă voi căsători cu Robert, averea se va împărți între cei doi frați, așa mi-ați spus la petrecerea familiei Pantonne.

– Citește din nou, Andrea, spuse Robert.

– „Fiul meu va moșteni...”

Brusc înțelese. Creighton Dorning avea doi fii. Cel ce se va căsători cu ea va moșteni averea. Indiferent care...

– Și crezi că el știe? întrebă Andrea intrând în panică. De asta crezi că vrea să se căsătorească cu mine?

Avocatul își lăsă privirile în pământ.

– Sigur că da! răspunse răstit Robert. Jason ar face orice ca să pună mâna pe averea mea. Mă urăște, nu pricepi? Ți-a umplut capul cu prostii, te-a făcut să crezi că te iubește, te-a sedus... Dumnezeu, cum poți fi atât de naivă?

Nu putea fi adevărat. Totul era o mare neînțelegere. Andrea privi în gol la foaia de hârtie din fața ei, care-i schimbase viitorul.

– Nu, șopti ea. Jason mă iubește, simt asta. Nu știe nimic despre bani. O să mă duc la el să-l întreb...

– Și iar te va îmbrobodi, râse Robert cinic. E un mare actor, calitatea asta i-o recunosc. Îți dai seama că nu va recunoaște că vrea să se căsătorească cu tine pentru moștenire. Deși poate că mie mi-ar spune-o. Cred că i-ar face mare plăcere să-mi arunce în față totul... Să se laude cu dibăcia lui... Unde e acum?

– La mine acasă.

Robert puse mâna pe telefon, dădu drumul la *speaker* și formă la repezeală numărul Andreei.

– Alo? Andy? răspunse imediat Jason.

– Nu. Tocmai a plecat de la mine, spuse Robert făcându-i Andreei semn să tacă. Te-am sunat să te felicit. Pentru căsătorie și pentru bani. Cred că te-am subapreciat.

– Știi despre bani? întrebă Jason după câteva clipe, îngrijorat.

– Da. Știi mai multe despre tine, dragul meu frate. Voi fi sincer cu tine. Am pus un detectiv particular pe urmele tale.

Andrea îngheță. Jason știa despre testament. De asta o ceruse așa de grăbit în căsătorie.

– Nemernicule! răsună vocea lui Jason în birou. I-ai vorbit Andreei despre micile mele secrete.

– Am încercat, dar n-a vrut să mă asculte.

Totul nu fusese decât o mare prefăcătorie. Pasiunea lui și felul în care încercase s-o seducă nu

fuseseră decât un joc pentru a-și atinge scopurile meschine. Iar ea, proasta, nu bănuise nici o clipă că fusese mințită. Voise să-l creadă. Nu, Jason n-o dorise nicio dată. El nu dorea decât averea tatălui său.

– O să-i spun eu totul, zise Jason. Dar după ce ne vom căsători.

– Sigur, zâmbi Robert galeș aruncându-i Andreei o privire semnificativă. N-are sens să-i spui totul înainte să pui mâna pe găina cu ouă de aur.

– Poftim? Ce vrei să spui?

– Nimic, răspunse repede Robert. Vorbeam pentru mine. La revedere, Jason.

După ce trânti telefonul se întoarse spre Andrea și spuse:

– Vezi de ce voiam să te opresc înainte să faci o mare prostie?

– Da, răspunse Andrea împietrită.

– Mi-aș dori să-l văd după gratii pe nemernic! exclamă Robert înfuriat. La naiba cu tot scandalul! Nu-mi mai pasă de nimic! Să creadă lumea ce-o vrea! Până nu-l văd pe Jason închis, nu mă las!

Vincent Carpezzi interveni:

– Robert, n-ai nici un motiv să-l acuzi pe Jason de vreo crimă.

– Nu pot să-l acuz?! explodează Robert. A încercat s-o seducă pe logodnica mea pentru bani. Asta nu-i o crimă?

– Nu e cinstit din punct de vedere moral... recunosc avocatul. Dar legal... Jason nu poate fi considerat criminal. Doar dacă a abuzat în alt fel de Andrea...

– Jason nu s-a atins de mine, interveni Andrea, cu privirile în gol.

Cei doi bărbați răsuflară ușurați.

– Sigur că nu, spuse Vincent Carpezzzi. Nimeni nu te-a acuzat că ai fi... O femeie cu educația și caracterul tău...

Andrea zâmbi vag dându-și seama că de fapt nimeni n-o cunoștea. În brațele lui Jason ar fi fost în stare de orice. Din fericire nu făcuse pasul acela și acum, într-un fel, se bucura.

– Ne-am sărutat de câteva ori, asta a fost tot...

Bătrânul avocat îi aruncă o privire plină de înțelegere, apoi se ridică de pe scaun și spuse:

– Acum vă voi lăsa singuri. Eu trebuie să plec. La revedere și să auzim numai de bine.

Andrea îl conduse pe avocat până la ușă. Acesta îi sărută mâna înainte să plece și-i șopti:

– Dacă aș fi fost mai tânăr, draga mea, și eu te-aș fi cerut în căsătorie.

– Mulțumesc, zâmbi Andrea slab.

Apoi rămase singură, față în față cu Robert. Se aștepta ca el să-i țină o predică, dar spre surprinderea ei, acesta spuse:

– Ultimele săptămâni au fost dificile pentru noi toți. Știu că după moartea tatălui meu ai suferit mult și ți-ai fi dorit puțin mai multă alinare din partea mea. Dar eu am fost prea ocupat cu afacerile și te-am neglijat.

Andrea strânse din dinți abținându-se să nu izbucnească în plâns. Nu era chiar așa. Din clipa în care Jason se întorsese în viața ei, toată dragostea pe care i-o purtase în acei ani și pe care încercase s-o țină îngropată, renăscuse mai vie și mai puternică. Fusesse fericită. Dar cât de scurt fusese acel moment.

– Andrea, șopti mișcat Robert, nu plânge, te rog.

– Am fost atât de proastă, șopti ea printre lacrimi. Sunt o romantică incurabilă, care crede în toate balivernele bărbaților.

– Nu, Andrea. Ești o femeie sensibilă. Eu am greșit că te-am neglijat și n-am știut să-ți satisfac dorința de a te simți iubită.

– N-a fost vina ta.

– Ba da. Dacă aș fi fost mai atent, Jason n-ar fi reușit să se bage între noi. Acum știu asta. Dar Slavă Domnului că mi-am dat seama la timp.

Nu. Din păcate era prea târziu. Jason o rănise pretinzând că o iubește, dar îi deschisese ochii în altă privință. Nu voia să se căsătorească cu Robert, pentru că nu-l iubea cu pasiune.

– Mi-e greu să vorbesc despre sentimentele pe care ți le port, spuse Robert îngenunchind în fața ei și sărutându-i mâna.

– Nu! exclamă Andrea încercând să-l oprească. Te rog, Robert, ridică-te.

– Te iubesc, Andrea.

– Oh, Doamne, nu...

– Nu sunt mai prejos decât el, continuă Robert frământându-i mâinile emoționat. Nu știi să te ametești cu vorbe frumoase, așa cum o face el, dar asta nu-i important...

– Știi, spuse Andrea cu durere, mângâindu-l pe creștet. Mi-aș fi dorit să nu te rănesc.

Robert rămase tăcut atât de multă vreme încât ea crezu că nu mai avea nimic de spus. Dar în cele din urmă el își ridică privirile și șopti privind-o în ochi cu o durere sfâșietoare:

– Căsătorește-te cu mine, Andrea. Căsătorește-te cu bărbatul care te iubește și voi încerca să fiu așa cum îți dorești.

Ea știa că-i era imposibil. Robert era total diferit de Jason. Dar era un om bun și drept. Poate că în timp, ea ar fi învățat să-l iubească.

Îl mângâie pe obraz și-i spuse cât mai delicat cu putință:

– Nu mă pot căsători acum cu tine, Robert. Nu încă. Îmi trebuie timp... Timp să aflu cine sunt înainte să devin soția cuiva.

Deși i se citea durerea pe chip, Robert nu protestă.

– Bine, șopti el în cele din urmă. O să-ți dau timp, dacă asta îți dorești.

Apoi își lăasă capul în poala Andreei, care se simțea solidară cu bărbatul pe care nu-l putea iubi cu pasiune. Amândoi erau victimele dragostei neîmpărtășite. Ar fi putut încerca să fie o soție bună pentru Robert. Dar știa că în pat s-ar fi gândit de fiecare dată la Jason. Cât timp putea rezista un bărbat lângă o astfel de femeie? Oare la un moment dat nu ajungea să se sature și să înceapă s-o urască?

În cele din urmă Robert se ridică în picioare și se îndreptă spre fereastră. Se întoarse spre Andrea și zâmbi, încercând să pară optimist.

– Încă mai avem rezervări la Hermitage. Nu... lasă-mă să termin, spuse el observând că Andrea încearcă să-l întrerupă. Putem să mergem împreună, ca prieteni. Nu-ți cer mai mult decât îmi poți da. M-am gândit că ți-ar prinde bine o ieșire din decorul cotidian. Te-ai putea gândi mai bine la ce-ți dorești de la viață.

Ce bărbat drăguț și atent era Robert. Și poate că avea dreptate. O schimbare de decor ar fi ajutat-o să scape de obsesia pentru Jason și s-o ajute să redevină o femeie cu picioarele pe pământ, așa cum fusese întotdeauna.

Capitolul 9

Andrea mângâie trandafirii roșii pe care-i găsi pe bancheta din spate a limuzinei, surprinsă de gestul lui Robert. Să-i trimită flori chiar în ziua în care plecau în Virginia! Dar în ultimul timp Robert fusese deosebit de atent cu ea și făcuse asemenea gesturi.

El fusese acela care o învoise de la serviciu, și care insistase să ia legătura cu Jason ca să-i spună că ea nu mai vrea să-l vadă. Ba chiar o înregistrase la hotel sub un alt nume, ca Jason să n-o poată găsi. Făcuse tot posibilul ca să-i ușureze situația, dar nu reușise s-o scape de greutatea care-i apăsa sufletul – aceea de a fi îndrăgostită de un bărbat căruia nu-i păsa de ea.

Din nefericire, respectul pe care i-l purta lui Robert și faptul că se simțea atașată de el, nu putea înlocui dragostea adevărată. Cu siguranță că dacă s-ar fi căsătorit cu Robert l-ar fi înșelat.

Andrea se lăsă pe spătarul din pluș moale al canapelei confortabile și privi pe geam luminițele Crăciunului, în timp ce mașina își croia drum prin traficul aglomerat al serii. Toate gândurile ei se îndreptau inevitabil spre Jason. O trădase în cel mai cumplit fel, dar nu-l putea urî.

Vocea lui și declarațiile mincinoase pe care i le făcuse îi răsunau în urechi. O trădase. Nu urmărise decât să câștige moștenirea. Și ea îl crezuse. Chiar și acum, o parte din ea refuza să se desprindă de el.

– Domnul Dorning își cere iertare, spuse șoferul.

– Poftim? întrebă Andrea încercând să alunge gândurile chinuitoare care o bântuiau.

– Am spus că domnul Dorning își cere iertare că nu vă poate însoți până la aeroport. Dar a rugat pe cineva să vă întâmpine în Virginia și să vă conducă la Hermitage.

– Aha...

Nu era surprinsă. În ciuda gesturilor romantice pe care le făcuse Robert în ultimele zile, rămânea totuși un om de afaceri practic. Lipsa lui se datora unei întâlniri neașteptate cu un partener important.

– Veți călători cu o cursă particulară, știți, spuse șoferul descărcând bagajele, după ce ajunseră la aeroport.

– Știu, spuse Andrea automat.

De fapt, Robert nu-i spusese nimic în sensul acesta. Dar probabil dorise să-i asigure tot confortul și de aceea îi închiriasse un avion particular.

Andrea urcă în avion, cu gândul aiurea. Pilotul o întâmpină jovial și o ajută să-și prindă centura de siguranță.

– Sper să vă simțiți bine, spuse el. O să mai dureze puțin până ce vom obține permisiunea de decolare.

– Nu face nimic, spuse Andrea distrată. Mulțumesc.

Închise ochii încercând să nu se mai gândească la nimic. Degeaba se străduia să-l uite pe Jason. Chipul lui îi revenea obsedant în minte.

În timpul zborului nu se produse nici un eveniment, deși vremea nu era tocmai prielnică. Foarte curând ajunseră la destinație și Andrea remarcă faptul că în Virginia ninsese. Luna arunca raze argintii pe zăpada proaspătă.

– Semnat, sigilat și livrat înainte de viscol, anunță glumeț pilotul ajutând-o să coboare.

– Va fi viscol? întrebă ea ieșind în aerul înghețat.

Un jeep parcă în fața ei, dar Andrea abia îl remarcă pe șoferul care-i deschise ușa invitând-o cu un gest scurt să intre. Probabil că el era cel pe care-l pusese Robert să-o ducă la Hermitage.

După ce își luă la revedere de la pilot urându-i sărbători fericite, Andrea se cufundă în gândurile ei.

Jason iubea zăpada, liniștea dinaintea ninsorii, dansul fulgilor de nea. Jason iubea mirosul de brad în zilele fierbinți de august... Știa atât de multe despre Jason și atât de puține despre fratele lui.

– Nu mă așteptam să fie atât de frig în Virginia, spuse Andrea încercând să facă conversație cu șoferul, pentru a nu părea nepoliticoasă.

Șoferul scutură scurt din cap conducând mai departe prin oraș.

– Ninge des aici? Încercă Andrea din nou.

Fără succes. Șoferul avea pe cap, o pălărie cu boruri mari care-i umbreau figura. Andrea nu reușea să distingă nimic.

Poate că omul n-avea chef să facă conversație cu ea. Așa că se lăsa păgubașă. De fapt, nici ea n-avea chef de nimeni și de nimic.

Privi pe fereastră așteptând să vadă hotelul. Oare ce traseu alesese șoferul? Andrea nu recunoștea nici unul dintre locurile pe lângă care treceau. Unde se aflau?

Intră în panică și-l privi mai cu atenție pe șofer. Cine era bărbatul acela și unde o ducea?

Nu erau în Virginia! Și atunci cine...?

– Jason? șopti ea slab.

Bărbatul se întoarse pe jumătate cu fața spre ea și Andrea îi surprinse un zâmbet în colțul gurii. El trimisese avionul particular s-o ia de la aeroport. Înțelese încercând să descurce seria de evenimente care o aduseseră la el, atât de naiv inconștientă. Avionul lui, șoferul lui. Nici măcar n-o mințiseră, își dădu ea seama, trăgându-și respirația pentru a-și calma nervii zdruncinați. Intrase în capcană, inocentă ca o mielușea, cu mintea prea încărcată de suferință pentru a-i păsa unde este dusă.

– Mă răpești, spuse ea uimită de îndrăzneala lui și de riscurile pe care el și le asuma.

Robert s-ar fi dus la poliție și ar fi aflat cine a răpit-o.

– Jason, du-mă înapoi acum, și nu ți se va întâmpla nimic, se rugă ea. Nu vreau să faci ceva ce vei regreta.

Degetele lui se strânsă pe volan.

– Știi că nu-ți voi face nici un rău.

În cuvintele lui mocnea o acuzație furioasă, o reamintire a faptului că ea nu se întorsese la el după ce îl văzuse pe Robert. Dar ea simți sinceritatea din spatele furiei lui. Pericolul cu care se confrunta ea nu era unul fizic, ci consta doar în a fi forțată să stea cu un bărbat pe care-l iubea dincolo de rațiune.

– Frumos din partea ta că vii să-mi explici lucrurile, spuse amar Jason. Deși probabil că nu te simți datorare să explici ceva bastardului familiei.

– Nu e vorba de asta...

Andrea se abținu cu tristețe. Îi fusese frică să-l vadă, ca să nu creadă încă o grămadă de minciuni.

– Robert mi-a spus că te-a sunat.

– Ah, așa este, spuse el strângând din dinți. Logodnicul logonicei mele a sunat să-mi spună că erai pe cale să te măriți cu el până la urmă, și că nu voiai ca eu să mai iau legătura cu tine. A aruncat în dicuție câțiva termeni juridici... „hărțuire”, „ordin de restricție”... câteva lucruri delicate de genul ăsta.

– Îmi pare rău, se scuză Andrea. Ar fi trebuit să-ți spun personal, dar am fost prea lașă.

El îi aruncă o privire furioasă, dar nu răspunse.

Conduce o oră într-o tăcere apăsătoare, în timp ce întunericul se așternea în jurul lor și primii fulgi răzleți de zăpadă începură să cadă pe parbriz.

Jason încetini și viră brusc urmând un drum îngust și desfundat care se adâncea în întunericul pădurii de pini. Andrea se ținu strâns de mânerul portierei când se zdruncinără din cauza hârtoapelor.

Pădurea întunecoasă se deschise în sfârșit pe un câmp cu o casă impresionant plasată pe o culme stâncoasă. Jason parcă jeepul în garaj și opri motorul.

– Îți duc eu bagajele, se oferi el.

– Nu cobor din această mașină până nu mă conduci înapoi la aeroport, anunță Andrea cu hotărâre. Ar trebui să nu fiu întreagă la minte ca să continuu cu această nebulie!

Jason nu spuse nimic.

– Simte-te ca acasă, mormăi el.

Câteva momente mai târziu îi duse geamantanele pe o ușă pe care o închise în urma lui, abandonând-o pe Andrea revoltată și înfrigurată în garaj.

Îl ura, decise ea, lividă de furie. El intrase în viața ei bine ordonată ca și cum i-ar fi aparținut. O mințise și o umilise după care o lăsase singură. Ar fi preferat să moară de frig decât să intre în casă.

Un sfert de oră mai târziu, când vântul începu să urle sinistru printre copaci, se hotărî să intre în casă.

El câștigase prima repriză, dar asta nu se va mai repeta, decise Andrea scoțându-și haina și aruncând-o pe un scaun de bucătărie.

Aerul era încărcat de mirodeniile de la nu se știe ce fierbea în ceaunul de pe sobă, iar Jason îl păzea ca un vrăjitor care pregătea o licoare magică.

El se opri numai atât cât să ia un ibric de ceai și să toarne în două cești.

Andrea nu întrerupse liniștea care se așternuse între ei, în schimb trecu pe lângă el, ca să intre în

următoarea cameră. Era o sufragerie enormă cu tavan de catedrală și un mare șemineu făcut din blocuri de granit, însă ferestrele fură acelea care-i atraseră atenția. Un întreg perete era din sticlă.

– Dimineața vei putea vedea oceanul.

Jason puse o ceașcă de ceai pe masa joasă de pin și traversă încăperea. Ea se îndepărtă, dar el n-o urmă. Acționă un întrerupător și o baie de lumină de afară se revărsă asupra zăpezii.

– La poalele dealului e o plajă, spuse el. O poți vedea de pe terasă.

Încerca oare s-o impresioneze cu casa altcuiva? Ea ridică privirile calm în acea direcție.

– Ești cumva îngrijitorul angajat pe timpul iernii?

Jason întâlni ochii ei o clipă îndelungată în care furia părea să se amestece cu dezamăgirea.

– Se prea poate, răspunse el cinic. Un bărbat ca mine n-ar putea avea o asemenea casă, nu-i așa?

– Nu voiam să spun asta.

Ea își încrucișă brațele în fața ca pe un scut care s-o protejeze de dorința pe care o simțea prea ușor când el era aproape. Nu-și putea permite să-l iubească acum, când știa ce voia el de fapt. Totuși, își dori s-o ia în brațe și să-i demonstreze cu sărutări ceea ce nu mai putea demonstra prin cuvinte.

În colțul camerei era un brad instalat ferm într-un suport, dar încă nedecorat. Ea înțelese că Jason o așteptase.

Un brad de Crăciun și lemne care ard în șemineu, gândi ea îngenunchind lângă foc, pentru a gusta ceaiul de plante. Singurul cusur în pregătirile lui fuseseră răpirea.

– Am adus ceaiul de plante special pentru tine, mărturisi Jason întinzându-se lângă ea, pe covor. Am încercat să găsesc marca pe care ai folosit-o în noaptea aceea, la tine în apartament.

Andrea nu răspunse.

– Ar fi chiar așa de greu să-mi zâmbești, Andy? E tot ce vreau, iubito, mărturisi el în șoaptă aplecându-se în față pentru a-i prinde bărbia în căușul palmelor lui. Zâmbește-mi și dă-mi speranțe.

El ridică degetul mare pentru a-i atinge obrazul înfierbântat, cu atât de multă tandrețe încât ea putea simți barierele conștiinței sale ridicându-se în fața dorinței pe care el o aprindea prea ușor. Mâna lui îi atinse părul roșcat.

– Ești atât de frumoasă, draga mea.

– Nu face asta!

Țipătul ei fu ascuțit și plin de durere, în timp ce se trase din mâinile lui calde.

– Nu mă minți, Jason. Merit mai mult decât atât.

– Cu ce te mint acum, Andy? oftă el frământat, închizând ochii pentru a-și potoli nerăbdarea.

– Nu sunt frumoasă, spuse ea cu încăpățănare.

– Bine, mormăi el nervos ridicându-se și plecând. Nu ești frumoasă. Nu ești frumoasă și nu te iubesc. Asta vrei să auzi?

Nu, gândi ea cu amărăciune încrucișându-și brațele pentru a le potoli tremurul, sub privirile lui întunecate. Voia să audă exact ceea ce ea însăși nu putea crede – că el iubea un înger frumos pe nume Andrea McKinley.

Jason părăsi încăperea fără să adauge nici un cuvânt, întorcându-se un moment mai târziu cu o tavă pe care o puse pe măsuta de cafea.

– E vânat. Nu ți-am pus droguri în mâncare, dar dacă așa crezi, putem negocia.

– N-am spus asta, răspunse ea posomorâtă așezându-se pe covor, cu picioarele încrucișate, lângă masă.

– Reușești să spui într-o sută de feluri că sunt un netrebnic, doamnă.

Vocea lui vibra cu o putere care o sperie pe Andrea.

– Nu știu de ce mă așteptam la mai mult de la tine. Probabil că-mi doream asta foarte tare. Speram...

Vocea lui se stinse și Jason strânse gura într-o grimasă furioasă.

– Mănâncă-ți carnea, ordonă el sec. Am făcut-o special pentru tine.

Andrea luă o îmbucătură, surprinsă de gustul delicios.

– E bun, recunosc ea sincer, încercând să risipească mânia posacă ce întunecase frumosul chip al lui Jason. Sunt surprinsă că știi să gătești. Că un bărbat gătește așa de bine, adăugă ea în grabă, observând din nou furia care scânteie în ochii lui. Majoritatea bărbaților pe care-i cunosc nu sunt în stare să fiarbă un ou.

– Robert n-a fost niciodată nevoit s-o facă.

– E adevărat, recunosc ea studiindu-l cu o curiozitate fătășă.

El întorsese intenționat spatele vieții pe care tatăl lui i-o oferise. Dar făcând aceasta se confruntase cu o altă viață. Ea nu știa decât frânturi și părți din plăcerile pe care el le găsisese acolo: furtuna de zăpadă într-o noapte întunecată și catifelată, mirosul brazilor în soare, căldura brațelor și gurilor dornice.

La acest gând privi aiurea, concentrându-se asupra jocului neliniștit al flăcărilor. El n-ar fi dus lipsă de femeii dornice. Era un bărbat atrăgător și avea o putere senzuală în fiecare mișcare pe care o făcea. Ea înțelegea mai bine decât oricine puterea de seducție a acestei masculinități întunecate și imprevizibile care o ținea încă înlănțuită.

Mâncă porția ei în liniște, ascultând șuieratul și ecoul viscolului de afară. Singurul sunet străin era tic-tacul ascuțit al ceasului din perete, separând fiecare minut de liniște incomodă de cel precedent.

– O să spăl vasele, se oferi Andrea punându-și furea goală pe tavă.

– Nu-ți face griji, răspunse Jason. Menajera le va spăla mai târziu.

– Ai menajeră?

– A fost o glumă.

Colțurile gurii i se curbară într-un zâmbet imperceptibil, ca și cum ar fi fost amuzat de credulitatea ei, și ochii ce îi întâlneau pe ai ei își recăpătară buna dispoziție.

– Oh! făcu ea întorcându-i automat zâmbetul.

Atunci el încercă s-o atingă, mâna oprindu-i-se în aer între ei ca și cum ar fi întâlnit un perete de sticlă, ea trăgându-se înapoi cu o mișcare nervoasă.

Jason își retrase mâna și se uită de jur-împrejurul camerei cu tavan înalt, cu neliniștită indecizie.

– Te-am așteptat pentru a decora pomul, spuse el pe un ton mai convențional, chiar dacă ochii ce nu se uitau în direcția ei păreau în continuare torturați de o dorință ascunsă.

O iubea el oare într-adevăr? Se întrebă Andrea reținându-și cu greu un val de speranță ce amenința

să-i desființeze rațiunea pentru totdeauna. Sau era o dorință trecătoare, o poftă devenită mai puternică tocmai pentru că era negată?

Jason se ridică brusc în picioare și se îndreptă spre brad scoțând câteva cutii cu decorațiuni.

– N-am prea multe, pentru că n-am mai avut niciodată un pom adevărat de Crăciun. Dar anul ăsta m-am gândit să fac unul.

Andrea îl urmă cu sfială. Orice era mai bine decât să stea jos, în fața focului, într-o tăcere incomodă, care transforma timpul într-o insuportabilă eternitate.

Dar nu evitase pericolul scenei domestice pe care el o crease pentru a câștiga încrederea ei naivă. În tip ce furtuna îi înconjurase și focul proiecta dăre de lumină pe pereții de culoare crem, ea fu foarte conștientă de vulnerabilitatea sa în fața sentimentelor tumultuoase și a dragostei.

Îngenunche pe covorul oranj de pluș, lângă Jason, și deschise cea mai apropiată cutie. Era plină cu instalații de luminile. Fiecare bec reprezentând o inimioară, ea își aminti povestea romantică a lui Jason despre luminile de cristal din arțarii de pe Commons.

Ea întinse salba de lumini în poală și se întoarse pentru a-și ascunde tristețea de ochii atenți ai lui Jason. Dar prea târziu. El o văzuse.

Mâna lui căzu moale pe umărul ei și degetele se strânsură pentru a o ține acolo. Ea încercă să se tragă.

— Ce s-a întâmplat, Andy? Întrebă el atât de trist încât ei i se strânse inima. Credeam că mă iubești.

— Mi-am dat seama de...

Se opri înainte să spună prea multe. Jason ar fi înfruntat orice acuzație cu altă minciună, iar ea era prea încrezătoare pentru a distinge adevărul de minciună în ceea ce-l privea pe el.

— ... mine, spuse ea, însă. Mă atrăgeai, dar Robert m-a ajutat să văd adevărul în ceea ce mă privește.

— Frumos din partea lui, răspunse Jason sarcastic. Ce adevăr te-a ajutat fratele meu să vezi? Că dacă te măriți cu el vei fi o femeie înstărită?

— Nu.

Atingerea mâinii lui pe umărul ei era o agonie greu de îndurat, dar Andrea își încheștă dinții și respiră adânc înainte să răspundă:

— Faptul că nu sunt regină țigancă sau vrăjitoare. Sunt doar o femeie care iubește un bărbat.

— Robert? Întrebă el strângându-și degetele și mai mult, până când ele se împlântară în carnea ei, cu insistență crudă. Vrei să spui că-l iubești pe fratele meu?

– Da, minți Andrea.

Poate ar fi fost mai ușor dacă el ar fi crezut că ea iubește un alt bărbat.

Dar Jason reacționează la răspunsul ei cu o izbucnire de furie.

– Uită-te la mine când spui asta, Andy!

O întoarce dur în brațele lui, forțându-l să-i întâlnească întunecata nerăbdare a ochilor lui negri, furioși.

– Îl iubești pe fratele meu?

– Da.

– Și te vei mărita cu el? Întrebă el împingându-l pe podea și ținându-i umerii pe covor pentru a-i potoli împotririile pline de panică. Spune, Andy, spune: „Îl iubesc pe fratele tău destul pentru a-mi petrece restul vieții alături de el. În casa lui. În patul lui. În brațele lui.” Spune-o! ordonă el zguduindu-i umerii cu nerăbdare.

Era prea speriată de furia lui pentru a-l privi în ochi. Dar găsi puterea să răspundă:

– Mă voi mărita cu fratele tău.

– Și ești fericită?! se răsti el.

– Da, minți Andrea aproape de lacrimi din cauza insistenței lui inchiizitoriale. Sunt foarte fericită.

– Atunci de ce...

Jason își plimbă degetele prin buclele ei roșcate, ținându-l atât de strâns încât fu nevoită să-l privească până la urmă în ochii furioși.

– ... nu pari fericită, îngerăș? întrebă el posomorât privindu-i pielea palidă și cearcănele ochilor triste. Minți foarte prost, Andy, șopti el.

Atunci, înainte ca ea să-l poată opri, gura lui o atinse pe a ei, ușor la început, apoi insistent, în timp ce ea se zbătea să scape de acea îmbrățișare pe care inima ei o dorea.

Se luptă cu el după care se luptă cu sine, zbatându-se pentru a rămâne imună la amețitoarea magie a gurii lui care se deschidea asupra gurii ei cu fermă stăruință.

Era a lui, înțelese ea în timp ce mâna lui se mișca sub pulovărul ei, explorând și marcând-o cu posesivitatea lui. Era a lui toată, dintr-o singură atingere. Nu conta că o mințise sau că n-o iubea. Atingerea lui putea s-o ducă la limita pasiunii, unde ea nu exista decât ca femeie înlănțuită de vraja lui.

– Nu plânge, îngerăș...

Vocea lui Jason era blândă și liniștitoare în timp ce se apleca să-i sărute lacrimile care străbăteau obraji ei palizi.

– Nu vreau să te rănesc.

El se retrase destul ca să vadă fața ei înfricoșată, apoi îi atinse cu degetele obrazul delicat.

– De ce ai fugit de mine? întrebă el cu reproș. Din cauza banilor?

– Da, răspuse ea.

– Contează atât de mult pentru tine? întrebă el șoptit. Credeam că ești diferită de celelalte femei.

Nu, nu era diferită de celelalte femei, doar poate că era mai proastă decât ele. Voia, în continuare, să creadă că el o iubea, și ignora cu bună-știință adevărul.

– Credeam că mă iubești, spuse ea îndurerată privind în tavan și străduindu-se să-și stăpânească lacrimile. E dureros să știu că nu-ți doreai decât moștenirea. Măcar Robert ține mai mult la mine...

După un lung moment de liniște, Jason rupse tăcerea exclamând:

– Pentru numele lui Dumnezeu, despre ce vorbești?!

– Nu știi?

– Nu!

Iar o mințea? Andrea îl privi cu speranță.

– Dacă mă căsătoresc cu tine, tu moștenești totul, spuse ea privindu-l cu atenție și încercând să descifreze vreun semn de cunoaștere pe fața lui. I-ai cerut lui Vincent Carpezzi o copie a casetei cu testamentul lui Creighton.

– Copie? repetă Jason, apoi se ridică brusc în picioare și se duse la bucătărie.

Andrea îl urmă și-l văzu luând caseta dintr-un sertar.

– Am un aparat video în dormitor. Vreau să văd despre ce tot vorbești tu.

Andrea nu știa dacă asta înseamna o invitație de a-l urma, dar totuși o făcu.

Se așează pe patul dublu în timp ce Jason introduce caseta în aparat și deschise televizorul.

O clipă mai târziu, pe monitor apăru imaginea lui Creighton.

– E mai departe, spuse Andrea. După ce îi spune lui Robert că-și dorește nepoți.

Jason luă telecomanda și derulă înainte cu viteză.

– Fiul meu va moșteni întreaga avere după ce se va căsători cu Andrea McKinley, spuse Creighton.

– Să fiu al naibii, șopti sincer uimit Jason derulând înapoi. Nu mi-am dat seama până acum. Draga mea, tu ai văzut asta...? Bătrânul ne-a întins o capcană la toți. Cine era scriitorul lui favorit?

– Joseph Dalton.

– Nu, celălalt...

– Jarvis Drew, cred, dar...

– Corect! exclamă Jason triumfător. Tu ai văzut ce manuscrite mi-a lăsat tatăl meu în cutie?

– Da... Ceva de Jarvis Drew, dar asta nu dovedește nimic.

– Cum se numea primul? Pun pariu că e vorba de „Mâna din mormânt”. Dumnezeu, trebuia să-mi dau

seama! Bătrânul mi-a lăsat un mesaj pe care trebuia să-l descifrez până acum, dacă nu eram atât de preocupat să te câștig pe tine. Ce voia de la noi, îngerăș? Spune-mi ce crezi.

– Cred că te lași purtat de val. Tatăl tău a făcut o greșală și tu știi...

– El n-a greșit niciodată, Andy, o întrerupse Jason derulând caseta. Caseta asta e o operă de artă. Privește puțin... „Nu-mi vrea nici numele și nici banii”, spune el. „...au o relație de aproape un an și cred că nici nu s-au culcat împreună. Ce să mai vorbesc s-o ceară în căsătorie...” Tot nu-ți dai seama, Andy? Bătrânul știa că sunt orgolios și că nu voi accepta niciodată să-mi arunce banii lui în față. M-a provocat să te cuceresc și astfel să moștenesc toată averea. Voia să împuște doi iepuri dintr-o lovitură. Doamne, ce diabolic!

Andrea rămase pe gânduri. Oare Creighton îl iubise mai mult pe Jason decât pe Robert? Și de ce l-ar fi dezmoștenit pe Robert? „Băiatul ăsta nu se va mulțumi niciodată cu ce are”. Așa spusese Creighton despre Robert. Probabil că-și închipuise că rămânând pe postul de director al companiei, dar fără nici un ban, va fi pentru el o nouă provocare. Da, planul lui Creighton avea sens.

– Îți dai seama, spuse Jason întrerupându-i gândurile, Robert va rămâne fără nimic! Te va pierde și pe tine și toată averea! Genial!

Andrea îl privi rece.

– Nu mă voi căsători cu tine, spuse ea încet. Nu vreau ca Robert să rămână fără nimic. Te iubesc, voi trăi cu tine, îți voi naște copiii, dar nu mă voi căsători cu tine. N-aș suporta să știu că Robert va rămâne pe din afară din cauza mea.

– Nu voi accepta să am copii bastarzi, spuse Jason ferm aprinzându-și o țigară.

– Atunci va trebui să găsești o modalitate ca Robert să rămână și el cu ceva.

– Dar el nu s-a gândit nici o clipă că eu voi rămâne pe din afară, protestă Jason cinic. Nu înțeleg de ce-i iei apărarea unui bărbat care voia să se căsătorească cu tine doar pentru a obține o moștenire.

– Mă iubeste, spuse Andrea. Poate mai mult decât tine.

– Nu-i adevărat!

– Dovedește-mi, îl provocă Andrea ridicând receptorul telefonului de pe noptieră. Vorbește cu el. Spune-i că vrei să discutați problema moștenirii, o dată pentru totdeauna.

Jason ezită o clipă, apoi formă numărul lui Robert.

– Alo? Sunt Fratele lui Robert Dorning. Aș vrea să vorbesc cu el... Oh! Înțeleg... Mulțumesc. Ei, spuse Jason după ce puse receptorul în furcă, vei afla totul în curând. Robert e în drum spre noi. Dacă se oprește viscolul, până mâine dimineață va sosi.

Capitolul 10

– Te-ai trezit devreme, spuse Andrea privind-l pe Jason care se uita pe fereastra camerei de zi, la primii zori.

Nici ea nu dormise prea bine. Se frământase toată noaptea întrebându-se ce se întâmplase cu Robert. Jason, în schimb, era îmbrăcat la fel ca-n seara precedentă.

– Ce-ai făcut toată noaptea? întrebă ea.

– Am ascultat știrile de la radio, spuse el. Sper că Robert nu e atât de inconștient să fi condus pe viscolul de astă-noapte.

Indiferent ce neînțelegeri existau între ei, totuși erau frați, și Jason era îngrijorat din cauza lui. Acesta era un semn bun. Poate că până la urmă se vor împăca.

– Nu știi, șopti Andrea îngrijorată. Dar văd că furtuna s-a oprit. E frumos, nu?

– Mda, mormăi Jason distrat, apoi se îndreptă spre ieșire. Mă duc să văd... spuse el întorcându-se spre Andrea. Poate s-a înzăpezit pe undeva, prin apropiere.

– Ai grijă să nu te înzăpezești tu.

– Iau jeepul, n-o să pătesc nimic, spuse el, apoi se întoarse s-o sărute. Ești o femeie bună, Andy. Ai grijă să nu se stingă focul și fă o cafea fierbinte.

Apoi ieși afară.

*

*

*

Andrea mai aruncă un lemn în foc, privind fascinată dansul flăcărilor. Unde era Robert? Și de ce nu se mai întorcea Jason? Era aproape amiază și soarele strălucea puternic pe zăpada imaculată. Jason plecase de șase ore și Andrea începuse să se îngrijoreze.

Auzi zgomot la ușa de la bucătărie și sări ca arsă.

– Jason! exclamă ea ușurată. Tu ești?

– Andrea? Unde ești?

– Robert? Dumnezeu!

Andrea alergă fericită spre el.

– Eram îngrijorați din cauza ta, spuse ea zâmbindu-i. Vai, uită-te cum arăți! Ți-ai distrus pantofii. Și cred că ai înghețat bocnă. Ce s-a întâmplat?

– M-am înzăpezit, spuse el scoțându-și haina groasă. Am fost nevoit să merg pe jos câțiva kilometri buni. Dar unde e Jason?

– Te caută pe tine, răspunse ea amintindu-și îngrijorată de el. Hai, ia loc. Scoate-ți pantofii și încălzește-te la foc. Ți aduc imediat o cafea fierbinte.

– Frățiorul meu e îngrijorat din cauza mea?

– Da! răspunse Andrea tăios. Și mi se pare normal. Tu n-ai fi fost, în locul lui?

– Are toate motivele să fie îngrijorat. Noaptea trecută eram în stare să-l omor cu mâinile mele când mi-am dat seama ce mi-a făcut. Sper că nu s-a atins de tine? Întrebă el străbătut de un fior.

– Nu, răspunse Andrea rece. E mai domn decât crezi. Și nu știa nimic despre testament. Baniile despre care i-ai spus tu la telefon proveneau dintr-o afacere pe care a făcut-o cu câteva luni în urmă. Eu i-am spus despre testament. A fost foarte surprins. Sincer.

– Sigur că da. Ce te-ai fi așteptat? Întrebă Robert sarcastic. Acum presupun că te-a convins că e victima unei neînțelegeri, nu? Victimele inocente nu mint, Andrea. Și nu răpesc logodnicele altora.

– Nu sunt logodnica ta, accentuă Andrea. Asta a fost o minciună pe care i-ai turnat-o tu.

– Dar asta e altceva, mormăi Jason.

– Sigur, pentru că ai spus-o tu și servea intereselor tale. Știi ceva? M-am săturat de amândoi. Țin la voi și consider că ambii meritați o parte din moștenire. Nu mă întrerupe, Robert... De ce nu ai avut decența să-i oferi și lui ceva?

– Am încercat.

– Poate că ar trebui să încerci mai mult. Jason nu s-ar fi supărat. Și să știi că nu se plimbă de mai bine de șase ore prin zăpadă de plăcere.

În acel moment se auzi ușa de la intrare deschizându-se.

– M-am întors, iubito! strigă Jason. Mi-e teamă că am vești proaste... spuse el intrând în camera de zi, și când dădu cu ochii de Robert, schimbă tonul. Hei, tu! Nu credeam că voi ajunge să spun vreodată asta, dar chiar mă bucur să te văd.

– Oh! făcu Robert impresionat. Bună, Jason. Andrea mi-a spus că mă căutai.

– Mda... ridică Jason din umeri aruncând cheile mașinii pe masă. Măcar atâta lucru puteam face și eu. Din cauza mea ai ajuns în mijlocul furtunii. Vrei să bei ceva? Parcă scotch, nu?

– Da, spuse Robert băgându-și mâinile în buzunare și zâbind mânzește spre Andrea. Am auzit că vrei să

stăm de vorbă și cred că e o idee bună. La urma urmei suntem frați și n-ar trebui să ne certăm din cauza moștenirii.

– De acord, spuse Jason punându-i în față un pahar cu scotch și Andreei un pahar cu vin.

– Și nici din cauza Andreei, continuă Robert încordat. Tata a vrut ca noi doi să ne căsătorim.

– Lasă-l pe tata. Tata a murit, spuse Jason. Și cred că n-ai aflat veștile...

– Gata! interveni Andrea ridicându-se în picioare și punându-se între cei doi. Să nu vă prind că vă certați.

– Adică ce vrei să spui? întrebă Robert devenind brusc foarte curios.

– Andrea nu-i o moștenire. Și nu știu cum se face, dar mă preferă pe mine.

– Asta pentru că i-ai spălat creierul! izbucni Robert. Ce fel de bărbat ar fura logodnica altuia?

– Corect! replică Jason făcând ochii mari. Asta mă întrebam și eu!

– Potoliți-vă, interveni Andrea. Nu puteți discuta civilizat măcar cinci minute? Nu vreau să vă mai certați, și mai ales din cauza mea.

– Andrea e a mea, scrâșni Robert din dinți strângând pumnii. Tata voia ca noi să ne căsătorim și exact asta vom face. Andrea e deșteaptă și și-a dat seama că nu urmăreai decât moștenirea. Nu, Andrea?

– Ce vrei tu de fapt, Robert? întrebă Jason privind-l pe fratele său printre gene și încrucișându-și brațele la piept. Dacă vrei moștenirea, fie. A ta e! Poți să trăiești cu portocale și lămâi toată viața, dacă asta îți dorești.

– Ce să spun! pufni Robert.

– Da, ce să spun! Niciodată nu m-ai crezut pe cuvânt. Semenii perfect cu bătrânul, doar că n-ai tupeul lui.

Conversația degenerase copilărește și Andrea închise ochii, încercând să gândească limpede. Nici unuia nu-i păsa suficient de mult de ea. Se certau din orgoliu și uitaseră de ea cu desăvârșire. Oare își închipuiau cum se simțea?

– Nici nu mă așteptam să iasă altceva din fiul unei târfe, spuse Robert.

– Dacă vorbești de târfe, atunci tu ești acela care te porți ca o târfă.

– Eu n-aș fi făcut niciodată de râs numele familiei.

– Asta pentru că n-ai fi fost în stare, mormăi Jason. Iar acum, ca să terminăm bâlciul, voi semna o hârtie prin care îți cedez toată compania. Ce vorbesc eu? Toată compania și mașinile, și casa, și cramele, tot! Nu mă interesează nimic din ce-mi putea oferi bătrânul. Am spus-o când trăia, o spun și acum!

– Poftim? făcu Robert suspicios.

– Exact cum auzi. Eu o doresc pe Andrea.

– E o altă capcană, nu? întrebă Robert suspicios, după câteva clipe de uimire. Încerci s-o convingi pe Andrea că o iubești, ca să se căsătorească cu tine.

– Te-ai prins, spuse Jason sarcastic luând o foaie de hârtie și un stilou și așezându-se la masă. Cum ar trebui să compun chestia asta? Tu trebuie să știi, pentru că ai avut mai des de-a face cu avocații.

– Asta-i o cacealma, decise Robert. N-ai semna niciodată așa ceva. Bravezi.

– Serios? În ce dată suntem? În fine... „Eu, Jason Dorning, în deplinătatea facultăților mentale, declar pe proprie răspundere că voi ceda toată averea moștenită de la tatăl meu, Creighton Dorning, fratelui meu, Robert Dorning, dacă mă voi căsători cu Andrea...” Cum te mai cheamă, Andy?

– Sarah.

– „Andrea Sarah McKinley”. Semnat, Jason Creighton Dorning. Am nevoie de martori?

– Ești nebun de legat, murmură Robert. Dacă ai impresia că farsa ta o va prosti pe Andrea, ești...

– N-ar strica un martor, îl întrerupse Jason punând foaia de hârtie în fața Andreei. Semnează tu, iubito.

Renunța la optzeci și trei de milioane de dolari pentru ea. Andrea privi prostită semnătura lui Jason. Poate că Robert avea dreptate. Dacă era doar o capcană?

Nu putea afla decât într-un singur fel. După ce semnă, Andrea trecu și data.

– Semnat cu martori și livrat, zâmbi Jason provocator. N-am folosit cerneală simpatică, în caz că vrei să mă acuzi de rea-voință.

– Nu, dar... spuse Robert privind cu atenție documentul. Știi că e legal, nu? Acum dețin totul...

– Totul în afară de Andy, îi aminti Jason. Andy va rămâne cu mine.

Ca o proprietate, gândi Andrea iritată. Se întrebă dacă cei doi frați își dădeau seama că o făceau să se simtă ca o proprietate.

– E o capcană, Andrea, spuse Robert zâmbind neîncrezător. Hai să mergem acasă.

– Nu pleca nicăieri, iubito! ordonă Jason punându-și posesiv o mână pe brațul ei. Tocmai am renunțat la optzeci și trei de milioane de dolari ca să te am pe tine. Să nu cumva să pleci.

– Vorbești serios? întrebă Robert încă uimit. Dar n-o poți avea pe Andrea. Și eu o vreau.

– Poftim? întrebă Jason surprins.

– Am spus că o vreau pe Andrea. E a mea și nu vreau să ți-o las.

– O vrei? repetă Jason prostit. Adică o iubești?

– Da, șopti Robert privind într-o parte. O iubesc.

– Să fiu al naibii! mormăi Jason. Nu-mi vine să cred. Fratele meu se transformă într-o ființă umană sub ochii mei. Frumos, Robert. Mă bucur să te aud că-ți recunoști vulnerabilitatea.

– Vii cu mine, Andrea? întrebă Robert întorcându-se spre ea.

– Stai așa, spuse Jason așezându-se între cei doi, cu fața la Robert. Cât de mult o iubești?

– Cât de mult? repetă Robert privind în jur stânjenit.

– Da. Valorează optzeci și trei de milioane de dolari?

– Oh...

– Da, da, vorbesc serios. Poți repeta gestul pe care l-am făcut eu? Poți renunța la tot pentru ea?

– Moștenirea îmi aparține, oricum...

– Creighton Dorning a fost și tatăl meu, îi aminti Jason. Și să-ți mai dau o veste. Eu o iubesc pe femeia asta, chiar și fără tentația banilor.

Andrea dădu paharul de vin peste cap. Evenimentele se precipitaseră și nu mai putea judeca limpede. Era convinsă că amândoi țineau la ea într-un fel sau altul, dar deocamdată nu știa ce alegere să facă. Așa că se ținu deoparte.

– Bine, făcu Robert. Poate că eu nu știu să fac declarații frumoase, așa ca tine, dar pot să-i dovedesc Andreei c-o iubesc. Dă-mi o foaie de hârtie.

– Bravo, spuse Jason bătându-și fratele pe umăr. Văd că ne înțelegem. Acum cred că vom putea purta un dialog sincer.

– Cât de plin de tine ești! pufni Robert. Poți să iei documentul semnat de tine și să faci cu el ce vrei. Sugerez să-l rupi.

– Nu te grăbi, frățioare. Acum, că am stabilit că amândoi o dorim pe Andrea la fel de mult, e timpul s-o lăsăm pe doamnă să decidă.

– Corect, fu Robert de acord cu jumătate de gură.

– Haide, Andy, o încurajă Jason. Tot ce ai de făcut e să decizi pe care dintre noi doi îl dorești cu adevărat. Te sfătuiesc să nu te grăbești. Gândește-te că-l alegi pe bărbatul lângă care vei petrece tot restul vieții.

– Hei! exclamă Robert. N-o influența.

Andrea îi privi stupefiată pe cei doi bărbați. Se luptau pentru ea ca doi cocoși. Și ea se simțea îngrozitor.

Îl iubea pe Jason Dorning, dar cum putea să-l aleagă pe el când știa cât de mult o dorea Robert? Refuzându-l era ca și cum i-ar fi spus că nu e suficient de bărbat pentru ea. Nu putea fi atât de lipsită de inimă.

Ceea ce făceau ei era o luptă a orgoliilor de familie. Puse cele două foi de hârtie una peste alta și le rupse în bucățele mici.

- Ce faci?! țipă Robert.
- N-am de gând să vă fac jocul, răspunse ea rece.
- Dar trebuie să decizi asupra unuia dintre noi doi, spuse Robert.
- De ce?
- Pentru că... te iubim.
- Robert are dreptate, spuse Jason. Dacă eu nu te pot avea, trebuie să te căsătorești cu Robert, pentru că e un Dorning.
- Corect, repetă Robert. Sunt un Dorning.
- Și eu sunt un Dorning, spuse Jason. Să nu uităm asta.
- Cred că asta n-o pot uita, spuse Andrea luându-și haina și geanta și ieșind afară din casă.
- Cei doi bărbați o urmară îngrijorați.
- Unde te duci, Andy? întrebă Jason privind-o cum urca în jeep.
- Îți las mașina la aeroport, spuse ea.
- Și cum ajung până acolo?
- Pe jos!

Capitolul 11

Andrea nu știa la ce reacție să se aștepte din partea celor doi frați Dorning atunci când făcuse gestul impulsiv de a pleca de pe scena „luptei”. Știa doar că nu putea face o alegere între cei doi. Așa că mai bine nu-l avea pe nici unul.

În timp ce sorta cărțile din bibliotecă, așa cum făcea de fiecare dată când se afla într-un impas, își dădu seama că tăiase toate punțile care o legaseră de familia Dorning. Robert n-o mai căutase de atunci. Totuși ea se așteptase ca măcar Jason s-o caute. Dar nici el n-o făcuse.

Din nefericire, cel mai greu îi era să-l uite... Poate că ar fi fost mai bine să se decidă atunci asupra lui.

— Fitzgerald... Hemingway... Agee... Irving... murmură ea încercând să-și îndrepte gândurile spre altceva.

Așeză cărțile frumos într-o cutie, gândindu-se să le doneze bibliotecii bisericii Sfânta Maria. Singura carte la care nu putea renunța era cea a lui Joseph Dalton, „Departare de casă”.

Jarvis Drew... Își aminti de Creighton Dorning. Trecuseră doar două luni de când acesta murise, dar ei i se părea că trecuseră ani.

Privi coperta cărții, pe care era desenată o femeie blondă ce zăcea într-o baltă de sânge. Răsfoi primele pagini, apoi aruncă dezgustată volumul în cutie.

– Destul cu Jarvis Drew. Destul cu familia Dorning!

În același moment auzi soneria și inima i se opri în loc. Nu putea fi el. Dar totuși spera... Sări peste cutiile împrăștiate prin încăpere și deschise în grabă ușa.

– Robert! exclamă ea dezamăgită.

– Bună, zâmbi el mânzește privind prin apartament, peste umărul ei. Am auzit că vrei să te muți și m-am gândit că ai avea nevoie de astea, spuse el așezându-i bagajele lângă ușă. Am trecut prin Maine ca să le iau.

– Aha...

Sperase ca Jason să i le aducă, dar nu era surprinsă de gestul lui Robert.

– Da, am nevoie de ele. Mulțumesc. Hai, intră, te rog.

Pe Jason îl iubea, dar îi dusese dorul și lui Robert. La urma urmei, puteau fi prieteni.

– Unde pleci? întrebă Robert preocupat.

– Nu știu sigur, spuse ea încercând să pară sinceră. Undeva, în sud. Poate Bahamas, poate Yucatan... America de Sud... Cine știe?

– Și ce vrei să faci?

– Una, alta... ridică ea din umeri. Am primit o educație aleasă. Tatăl tău a fost un om generos. Pot să fiu dactilografă, secretară, cunosc trei limbi străine, m-aș putea descurca și ca reporter...

– Aha... făcu Robert dându-și seama că nu poate afla nimic de la ea. Ai o cafea?

– Ah, iartă-mă că nu te-am întrebat. Sigur că da. Doamne! făcu ea plesnindu-se peste frunte. Am uitat că nu mai am espressoorul... Ți-aș putea face o cafea instant.

Oare Robert venise să-și mai încerce încă o dată norocul? Și-ar fi dorit ca el să n-o facă. Ea era hotărâtă să plece și, oricum, sentimentele ei nu se schimbaseră.

– Rămânem prieteni, Andrea? întreabă Robert încet.

– Da, răspunse ea simțind cum lacrimile îi înțeapă ochii. Pentru totdeauna.

– Mi-ar plăcea să fie așa.

Andrea se duse la bucătărie și se întoarse cu două cești de cafea instant rece.

– Drăguț din partea ta că te-ai gândit să-mi aduci bagajele, spuse ea luând o gură de cafea. Am sunat de câteva ori la Jason să-l rog să mi le trimită, dar nu l-am găsit. Știi cumva... unde ar putea fi?

– Da, răspunse Robert strâmbându-se. A plecat în Israel.

– Israel? repetă ea surprinsă.

– Da, e o poveste mai ciudată. După ce ai plecat tu, ne-am apucat să bem și ne-am îmbătat criță. Am stat de vorbă, am plâns unul pe umărul celuilalt... „Am făcut-o,

Robert, așa mi-a spus Jason, am rupt jucăria în două și am rămas amândoi cu buzele umflate”. Apoi el a decis că de fapt nici unul dintre noi n-avea cu adevărat nevoie de tine. „Suntem niște adevărați Dorning! N-aveam nevoie de o prostuță nehotărâtă.” Cam asta a fost discuția.

– Și apoi ați plecat în Israel?

– Nu... La Montreal. Jason s-a hotărât că trebuie neapărat să-mi arate barul lui preferat. Și așa, din bar în bar, am ajuns la niște discuții mai ciudate. I-am spus lui Jason că în Israel portocalele sunt foarte ieftine. Așa am ajuns la Tel Aviv. Acolo i-am ținut o teorie a afacerilor și în câteva zile Jason a turnat primele șase capitole ale cărții sale.

– Ce carte? Să nu-mi spui că Jason scrie despre portocale!

– Ieri seară a trecut pe la mine și m-a întrebat ce părere am despre carte. Era vorba despre mine, despre tata, despre afaceri și portocale... N-am știut până acum că fratele meu este atât de talentat.

Andrea îl privi pe Robert uimită. Nu credea că până la urmă cei doi frați se vor mai împăca vreodată.

– Și mi-a mai arătat ceva, continuă Robert bătând darabana în masă, stânjenit. Mi-a dat un document prin care îmi cedează toată moștenirea. Mi-a spus că e un dar de nuntă pentru tine. Spunea că e convins că mă voi căsători cu tine din dragoste.

– Dar nu mă pot căsători cu tine, Robert, spuse Andrea cu regret.

– Mă așteptam să spui asta, zise Robert luându-i mâinile într-ale sale. Dar am venit aici special ca să te cer în căsătorie, așa că lasă-mă să termin. Dacă nu mă vrei pe mine, nu-ți voi sta în cale. Îmi doresc să fii fericită cu bărbatul pe care-l iubești. Te-ai căsătorit cu Jason dacă te-ar cere?

– Da, răspunse Andrea abia șoptit.

– Știam eu, zâmbi Robert trist. Ei... eu acum trebuie să te conduc la aeroport. Jason e în drum spre Puerto Rico.

– Puerto Rico? Și ce dacă?

– Și tu trebuie să te întâlnești cu el.

*

* *

Avionul decolase.

Andrea privi panoul de afișaj din sala de așteptare. Avioanele întârziuau întotdeauna în aeroportul Logan, dar tocmai cel care trebuia s-o ducă la Jason fusese punctual.

Privi cifrele de pe panou până când nu mai reuși să le descifreze din cauza lacrimilor. Apoi își șterse ochii și porni hotărâtă spre cel mai apropiat ghișeu.

– Când e următorul zbor spre Puerto Rico?

– Puerto Rico? Mâine dimineață, la 9:15.

Mâine dimineață Jason putea fi de negăsit.

– Bine, oftă ea scoțându-și cartea de credit din portofel. Aș vrea să-mi rezervati un loc la zborul de mâine.

Măcar până mâine avea timp să-și facă bagajele. Dacă tot îl va urmări pe Jason pe jumătate de planetă, măcar să aibă haine de schimb.

Robert o condusese la aeroport și-i promisese că-i va trimite bagajele a doua zi. Acum putea să și le ia singură. Ce mai trebuia să facă? Să vorbească cu doamna Walters, vecina, s-o roage să-i ia corespondența și să i-o dea lui Robert.

Și poate afla de la Robert unde îl putea găsi pe Jason în Puerto Rico.

— Puteți să-mi schimbați un dolar? întrebă ea un barman gândindu-se să-l sune pe Robert.

Se întoarse cu restul în mână și privirile i se opriră asupra unei siluete cunoscute, din fundul barului. Jason stătea la masă singur și privea o portocală cu care se juca absent.

— De unde e asta? întrebă Andrea zâmbindu-i fericită. Portocala. Din California? Florida? Polonia?

— Nu cred că în Polonia cresc portocali. Nu știu...

— Poate că Robert ne-ar putea spune, zise ea așezându-se la masă. Știe să ne vorbească și despre ananas și fructe pe care nu le-am văzut în viața mea. Ce cauți aici? schimbă ea brusc subiectul. Vii sau pleci?

— Nu știu încă sigur, murmură el.

După numărul mucerilor de țigară din scrumieră, Jason ar fi putut prinde avionul. Probabil că stătea acolo de cel puțin o oră.

– Ce cauți *tu* aici? Întrebă el. Dacă ai venit pentru o cafea ai făcut o alegere proastă. Nu e cel mai bun bar din Boston.

– Am venit să cumpăr un bilet de avion. Vreau să plec în luna de miere.

– Oh, făcu el privindu-o îndurerat, dar străduindu-se să zâmbească. Felicitări. Robert mi-a spus că are de gând să-și mai încerce încă o dată norocul.

– A făcut-o, spuse Andrea luându-i portocala din mână și întorcând-o pe toate părțile. Cred că ar fi bine să învâț câte ceva despre portocale, dacă pe viitorul meu soț îl interesează atâta. Cred că e important, nu?

– Da, mormăi Jason. Cred că da...

– Și răbdarea e importantă. Nu e ușor să fii soția unui Dorning.

– Nu e chiar așa de rău... Robert e un bărbat... bun și... te iubește mult... Dacă se străduiește puțin, poate fi romantic. Orice bărbat care iubește cu adevărat o femeie se poate schimba de dragul ei...

– Crezi? Mai ales un Dorning? Întotdeauna am avut impresia că bărbații din familia Dorning sunt încăpățânați. Sper că voi reuși să-mi fac soțul fericit.

– Îl vei face, spuse el amar. Orice bărbat ar fi fericit să te aibă, Andy.

– Mulțumesc, spuse ea începând să taie tacticos coaja portocalei cu un cuțit. Părerea ta contează foarte mult pentru mine, Jason. Întotdeauna a contat și, dacă voi fi soția ta, cu atât mai mult.

Privirile consternate ale lui Jason o făcură pe Andrea să zâmbească.

– Ce-ai spus? întrebă el șoptit.

– Am spus că părerea ta contează pentru mine, zise ea evitând intenționat să repete ultimele cuvinte. Ce părere ai de Puerto Rico? E un loc bun pentru petrecerea lunii de miere? N-am fost niciodată acolo, dar mi-am luat bilet și...

– Ți-ai luat bilet? zâmbi Jason fericit. Atunci trebuie să-l folosim.

– Cu siguranță, spuse Andrea mușcând senzual din portocală. Ai de gând să mă ceri în căsătorie? întrebă ea liniștit. Sau trebuie s-o fac eu?

Jason o privi îndelung, apoi ridicându-se de pe scaun se așeză în genunchi în fața ei. Îi luă mâna dreaptă într-a sa și spuse:

– Fii soția mea, Andrea McKinley! Te iubesc din prima clipă în care te-am văzut și te voi iubi toată viața mea!

– Ei... făcu Andrea dându-și ochii peste cap.

– N-am fost destul de romantic pentru tine, îngeraș? întrebă el zâmbind ironic. Aș putea să...

– Nu! izbucni ea. Să nu îndrăznești să strici momentul cu o glumă de-a ta, Jason Dorning!

– Dar n-aș glumi niciodată cu așa ceva, iubito, spuse el privind-o serios. Dragostea pe care ți-o port nu e o glumă. Niciodată n-a fost...

Capitolul 12

– Am sosit și sunt înfometat! strigă din prag Jason.

Înainte ca Andrea să-i poată răspunde el intră în bucătărie umplând spațiul cu prezența energiei lui masculine.

– Perfect. Tocmai am terminat de pregătit masa.

– Dar nu de mâncare mi-e foame, răspunse Jason cuprinzând-o în brațele sale puternice și ridicând-o.

– Dar ce poștești tu, barbarule? întrebă ea râzând și dându-și capul pe spate.

O lună de căsătorie nu potolise intensitatea pasiunii. Dimpotrivă. Dragostea lor creștea pe zi ce trecea.

– Te doresc pe tine, șopti el sărutând-o ușor.

Andrea știa doar un lucru – că bărbatul acela era sortitul ei. Acum nimic nu-i va mai despărți.

– Te iubesc, îngeraș, șopti el frecându-și obrazul de al ei. Știi asta, nu?

– Bănuiesc, îl tachină ea. Și parcă mi-ai mai spus-o și ieri, îți amintești? Dacă nu ești atent s-ar putea să devin o răsfățată incurabilă.

– Dar tu mă iubești?

– Îhî...

– Cu adevărat?

– Da, cu adevărat, spuse ea privind ochii plini de pasiune ai soțului său.

Fusese în oraș să cumpere ziare și alte mărunțișuri, lipsise doar câteva ore, și se întorsese cu privirea aceea pe care Andrea o cunoștea atât de bine.

– La ce te gândești tu, Jason? întrebă ea.

– Ți-am adus un cadou.

– Sper că nu tot portocale, gemu ea.

În luna de miere pe care o petrecuseră în Caraibe, Andrea devenise alergică la portocale. Chiar și acum, când Jason lucra la carte, casa era plină de fructe exotice.

– Nu portocale.

– Nici suc de portocale sau parfum cu aromă de portocale...

– Nu. O să-ți placă, îi promise el scoțând dintr-o plasă un pachetel dreptunghiular. Deschide-l. Aștept de o lună întreagă momentul ăsta.

Andrea rupse hârtia de ambalaj și descoperi „Afacerea cerșetorului”, ultima carte a lui Joseph Dalton.

– Citește dedicația.

– Dedicația?

Andrea deschise cartea și citi cuvintele din mijlocul paginii:

– „Țigăncii cu ochi violeti, pe care o ador”. Ce coincidență veche. A folosit cuvintele pentru a descrie...

Ea se opri.

Jason se abținu să nu izbucnească în râs.

Andrea se uită la el, apoi la carte și înțelegând, izbucni:

– Tu ești el? întrebă ea arătând coperta cărții. Sunt măritată cu Joseph Dalton?

– Da, spuse Jason făcând o figură plictisită. Astea sunt veștile bune. Factură, factură, publicitate, spuse el scotocind prin sacoșă.

– Care-s veștile proaste? întrebă Andrea studiindu-și soțul cu suspiciune.

Mai avea încă un secret. Cunoscându-l pe Jason, putea să se aștepte la orice.

– Îți amintești despre neînțelegerea în legătură cu banii pe care trebuia să-i primesc? Credeai că e proprietatea tatălui meu și era de fapt cu totul altceva.

– Da, își aminti Andrea.

Jason îi spusese că era vorba de o afacere, dar nu-i dăduse niciodată detalii.

– A picat?

– Nu tocmai, dar agentul meu spune că asta va însemna publicitate, talk-show-uri, articole de revistă, spuse el. Am încercat să evit asta în trecut, dar mi se cere printr-o clauză de relații publice din contract să se facă un serial de televiziune scris de mine.

– Va fi un serial de televiziune? întrebă ea nedumerită. După cealaltă carte a ta, „Departee de casă”?

– Nu chiar.

– Atunci? întrebă ea exasperată. Încerci să mă înnebunești, Jason?

– După celelalte cărți ale mele, „Misterele lui Jarvis Drew”...

– Cum, ești și Jarvis Drew?

– Da, în fine... zâmbi el. Au fost câțiva ani când nimeni nu avea nevoie de marea nuvelă americană și mie îmi era foame.

– Jarvis Drew, oftă ea uitându-se încă o dată la straniul ei bărbat. Doamna de la revistă te-a numit un Neanderthal degenerat moral.

– Hmmm... „Unde alții de-abia flirtează cu întunericul depravării, Jarvis Drew face o disecție în detaliu a ei”.

Gura lui schiță un zâmbet citând o revistă care îi plăcuse în mod evident.

– „*Revista cărților a New York Times*” adăugă el. Mi-a plăcut întotdeauna. Am și o scrisoare de la Robert, schimbă el subiectul întorcându-și atenția spre corespondență. Ți-am spus că mi-a oferit treizeci la sută din compania Dorning, cu mențiunea să păstreze puterea de vot?

– Jarvis Drew, repetă Andrea în șoaptă sprijinindu-se de chiuveta din bucătărie. Bănuiesc că voi fi nevoită să citesc aceste cărți acum!

– Și mai ai un pachet, spuse el arătându-i un plic. Ai cumva vreo relație cu Vincent Carpezzi? Întrebă el citind adresa expeditorului.

– De ce nu mi-ai spus de cărțile tale?

– Voiam să te surprind cu dedicația și m-am gândit că ar fi fost mai bine să știi că sunt Joseph Dalton înainte să descoperi că sunt Jarvis Drew, recunosc Jason. Pot să-l deschid?

– Sigur, răspunse ea distrată răsfoind cartea pe care o ținea în mâini pentru a reciti romantica dedicație.

El deschise plicul, scoase scrisoarea și o casetă video închisă într-o cutie.

– „Dragă Andrea”, citi el cu voce tare, „îți trimit caseta alăturată, cu anumite rețineri. Am primit dispoziții clare s-o dau domnului și doamnei Dorning cu ocazia căsătoriei lor. Creighton Dorning dorea cu siguranță ca ea să fie văzută de domnul și doamna

Robert Dorning, nu de domnul și doamna Jason Dorning. Cutia e sigilată și am primit ordin să n-o deschid nici măcar eu. Poți să înțelegi dilema mea. Familia Dorning și-a vindecat rănilor atât de recent încât nu vreau să particip la o nefericită redeschidere a ostilităților. Îți sugerez să vezi caseta tu însăși și să-ți folosești înțelepciunea pentru a lua decizia justă. Al tău sincer prieten, Vincent Carpezzi.”

– Dumnezeu știe ce-o fi spus tata, zise Jason luând cutia și deschizând-o cu cuțitul pentru a scoate castea. Să vedem ce-avea de zis.

– Ar trebui s-o privesc mai întâi singură, sugera Andrea, dar era prea târziu ca să-l mai oprească.

Jason părăsise camera și era deja pe scări. Andrea îl urmă repede.

– Ar trebui probabil s-o văd singură, repetă ea din holul dormitorului. Așa mi-a sugerat domnul Carpezzi.

– Ce-ar fi putut să spună, îngeraș? întrebă Jason nerăbdător. Îți va spune că a aranjat o provocare pentru tine, după care te va felicita pentru căsătoria cu fratele meu. Ia loc pe pat, ordonă el, după care chipul i se îndulci cu un zâmbet provocator, ochii lui clipind spre figura ei dezaprobată. Numai dacă nu vrei să fii în pat cu Jarvis Drew.

– Aș prefera să fiu în pat cu Joseph Dalton, glumi ea.

– Se poate aranja, promise el împingând caseta în aparat și apăsând un buton pentru a aprinde ecranul.

Apoi o apucă de încheietură și o așeză pe pat sărutând-o repede și așezându-se lângă ea.

– Salut, dragii mei.

Omul cu părul alb de pe ecran zâmbea calm, turnându-și un pahar de brandy.

– Sunt puțin amețit, așa că o să trebuiască să mă scuzați, dacă voi fi incoerent. Am stat să mă gândesc la viața mea și la ce-aș fi vrut să fac cu ea, dacă aș fi avut mai mult timp. Aș fi vrut să beau un pahar la nunta voastră. Pentru doi dintre favoriții mei, spuse el ridicând paharul în aer. Pentru Andrea și fiul meu. Ai un soț bun, Andrea, recunosc Creighton bând o înghițitură. Da, m-am plâns de băieții mei în trecut, dar adevărul este că amândoi sunt oameni buni. Robert este inteligent și muncitor. La fel și Jason. Sau Jarvis, sau Joseph, sau cum s-o mai fi numind el acum... A spus că nu vrea să folosească numele Dorning și dată fiind natura unora dintre cărțile lui, cred că-i datorez o anumită recunoștință. Nu că nu le-aș fi citit. Nu că nu mi-ar fi plăcut, adăugă el cu un aer amuzat. Preferata mea a fost „Mâna din mormânt”. Mă gândeam la cartea asta când am făcut testamentul.

– Ai avut dreptate, recunosc, Andrea relaxându-se lângă soțul ei și lipindu-și obrazul de umărul lui. A fost totul un complot pentru a-l face gelos pe Robert.

„– Știu că Jason va vedea evidenta parte lipsă din testament, explică bătrânul cu un zâmbet satisfăcut, lăsându-se pe spate în fotoliu. Sper că el îl va răsplăti pe Robert cum se cuvine și că Robert va profita de ocazie. Nu cred că Robert îi va lăsa afacerea fratelui său, dar cred că se va gândi la această posibilitate. Probabil că ei doi vor învăța să se respecte reciproc în această afacere. E cea mai mare speranță a mea. A doua mare speranță a mea e s-o văd pe Andrea măritată cu fiul meu.“

– Mă întreb ce-ar fi spus dacă ar fi știut ce s-a întâmplat, murmură Andrea sărutându-i gâtul lui Jason. Ar fi fost probabil uimit că m-am măritat cu barbarul familiei.

– Fără îndoială, zâmbi Jason.

Își întoarse fața spre Andrea până când gura lui o atinse pe a ei într-un sărut seducător, până când ea se înmuie de dorință.

„– Să fii o nevastă bună pentru fiul meu, Andrea, veni ca o binecuvântare vocea lui Creighton Dorning. Și să-i spui lui Jason să fie bun cu tine.“

Jason se adânci în îmbrățișarea Andrei, după care se retrase să vadă imaginea tatălui său pe ecran.

Andrea deveni și ea atentă. Creighton Dorning fusese destul de arogant să creadă că viața va merge exact cum o plănuise el. Și avusese dreptate.

– Să fiu al naibii! exclamă Jason. Bătrânul ne-a copt-o!

„– Și mai mult, nu-i spune să fie bun cu tine, zise Creighton cu o sclipire în ochi. Băiatul ăsta nu l-a ascultat niciodată pe tatăl său. În cinstea ta! ridică el paharul de brandy într-un ultim toast. Erați făcuți unul pentru celălalt.“

Sfârșit